

Materiały do druku

**POMOCE DYDAKTYCZNE
DO PORADNIKA METODYCZNEGO DLA KLASY 6 SZKOŁY PODSTAWOWEJ
WYDAWNICTWA WAM: „JESTEM TWOIM ZBAWICIELEM”**

Lp.	Autor	Tytuł	Para bohaterów
1.	Henryk Sienkiewicz	„W pustyni i w puszczy”	Staś Tarkowski i Nel Rawlison
Przykład			
2.	Ferenc Molnár	„Chłopcy z Placu Broni”	Janosz Boka, Erno Nemeček, a także inni chłopcy z grupy przyjaciół.
Przykład			
3.	John Ronald Reuel Tolkien	„Hobbit, czyli tam i z powrotem”	Bilbo Baggins wraz z kompanią krasnoludów i Gandalf
Przykład			
4.	Clive Staples Lewis	„Opowieści z Narnii”	lew Aslan i Edmund
Przykład			

Lp.	Autor	Tytuł	Para bohaterów
1.	Henryk Sienkiewicz	„W pustyni i w puszczy”	Staś Tarkowski i Nel Rawlison
Przykład			
2.	Ferenc Molnár	„Chłopcy z Placu Broni”	Janosz Boka, Erno Nemeček, a także inni chłopcy z grupy przyjaciół.
Przykład			
3.	John Ronald Reuel Tolkien	„Hobbit, czyli tam i z powrotem”	Bilbo Baggins wraz z kompanią krasnoludów i Gandalf
Przykład			
4.	Clive Staples Lewis	„Opowieści z Narnii”	lew Aslan i Edmund
Przykład			

Abyśmy byli jedno

1. Patrzę na ptaki i lilie polne,
widzę, jak, Ojcze, troszczysz się o nie;
tylko my, ludzie, na Twojej ziemi
nie potrafimy chlebem się dzielić.

Ref.

Abyśmy byli jedno, podajmy sobie ręce.
Abyśmy byli razem i jedno mieli serce.
Dzielmy się chlebem, dzielmy się niebem;
Niech się odmieni, niech się odmieni
oblicze ziemi, tej ziemi.

2. Przymnóż nam wiary i odmień serca,
niechaj zapłonie ogień braterstwa,
i niech już przyjdzie na ludzką ziemię
oczekiwane wciąż nowe plemię.

3. O ludzie, bracia, do was wołamy. niech
się zakończą grzechy, rozłamy
i w ocalałym rodzinnym domu
obdzielmy siebie znakiem pokoju.

4. O Chryste, Królu przyszłego wieku,
niechaj blask prawdy w każdym człowieku
uczyni jedno ludzkie wyznanie. żeś
Ty nam Bogiem, żeś Ty nam Panem.

(tekst: bp Józef Zawitkowski)

Abyśmy byli jedno

1. Patrzę na ptaki i lilie polne,
widzę, jak, Ojcze, troszczysz się o nie;
tylko my, ludzie, na Twojej ziemi
nie potrafimy chlebem się dzielić.

Ref.

Abyśmy byli jedno, podajmy sobie ręce.
Abyśmy byli razem i jedno mieli serce.
Dzielmy się chlebem, dzielmy się niebem;
Niech się odmieni, niech się odmieni
oblicze ziemi, tej ziemi.

2. Przymnóż nam wiary i odmień serca,
niechaj zapłonie ogień braterstwa,
i niech już przyjdzie na ludzką ziemię
oczekiwane wciąż nowe plemię.

3. O ludzie, bracia, do was wołamy. niech
się zakończą grzechy, rozłamy
i w ocalałym rodzinnym domu
obdzielmy siebie znakiem pokoju.

4. O Chryste, Królu przyszłego wieku,
niechaj blask prawdy w każdym człowieku
uczyni jedno ludzkie wyznanie. żeś
Ty nam Bogiem, żeś Ty nam Panem.

(tekst: bp Józef Zawitkowski)

Abyśmy byli jedno

1. Patrzę na ptaki i lilie polne,
widzę, jak, Ojcze, troszczysz się o nie;
tylko my, ludzie, na Twojej ziemi
nie potrafimy chlebem się dzielić.

Ref.

Abyśmy byli jedno, podajmy sobie ręce.
Abyśmy byli razem i jedno mieli serce.
Dzielmy się chlebem, dzielmy się niebem;
Niech się odmieni, niech się odmieni
oblicze ziemi, tej ziemi.

2. Przymnóż nam wiary i odmień serca,
niechaj zapłonie ogień braterstwa,
i niech już przyjdzie na ludzką ziemię
oczekiwane wciąż nowe plemię.

3. O ludzie, bracia, do was wołamy. niech
się zakończą grzechy, rozłamy
i w ocalałym rodzinnym domu
obdzielmy siebie znakiem pokoju.

4. O Chryste, Królu przyszłego wieku,
niechaj blask prawdy w każdym człowieku
uczyni jedno ludzkie wyznanie. żeś
Ty nam Bogiem, żeś Ty nam Panem.

(tekst: bp Józef Zawitkowski)

Abyśmy byli jedno

1. Patrzę na ptaki i lilie polne,
widzę, jak, Ojcze, troszczysz się o nie;
tylko my, ludzie, na Twojej ziemi
nie potrafimy chlebem się dzielić.

Ref.

Abyśmy byli jedno, podajmy sobie ręce.
Abyśmy byli razem i jedno mieli serce.
Dzielmy się chlebem, dzielmy się niebem;
Niech się odmieni, niech się odmieni
oblicze ziemi, tej ziemi.

2. Przymnóż nam wiary i odmień serca,
niechaj zapłonie ogień braterstwa,
i niech już przyjdzie na ludzką ziemię
oczekiwane wciąż nowe plemię.

3. O ludzie, bracia, do was wołamy. niech
się zakończą grzechy, rozłamy
i w ocalałym rodzinnym domu
obdzielmy siebie znakiem pokoju.

4. O Chryste, Królu przyszłego wieku,
niechaj blask prawdy w każdym człowieku
uczyni jedno ludzkie wyznanie. żeś
Ty nam Bogiem, żeś Ty nam Panem.

(tekst: bp Józef Zawitkowski)

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

- I.1. Bóg obdarzył człowieka wolnością i powołał do miłości.
- I.2. Świat, człowieka i Boga można poznawać poprzez sztukę, religię i naukę.
- I.3. Wiara jest darem, czyli łaską i wymaga współpracy całego człowieka, przede wszystkim jego woli i intelektu.
- I.4. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, dlatego człowiek ma niezbywalną godność.
- I.5. Z woli Boga nikt nie zbawia się sam, to znaczy ani jako pojedyncza osoba, ani o własnych siłach.

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Idź, Mojżeszu

1. W Egipcie, gdzie Izrael był, (Wypuść naród mój)
Ścieśniony tak, że ledwo żył. (Wypuść naród mój)
Ref. Idź Mojżeszu, idź do Egiptu sam,
Powiedz Faraonowi: Wypuść naród mój!
2. Nie będą już w niewoli gnić, (Wypuść naród mój)
Niech idą na wolności żyć. (Wypuść naród mój)
3. Lecz nie pomaga żaden cud: (Wypuść naród mój)
Faraon ciągle trzyma lud. (Wypuść naród mój)
4. Gdy nie wypełnisz żądań mych, (Wypuść naród mój)
Wytracę pierworodnych twych. (Wypuść naród mój)
5. Jak straszna była tamta noc, (Wypuść naród mój)
Gdy Bóg okazał swoją moc. (Wypuść naród mój)

Ruszaj, ruszaj tam

1. Wyruszył kiedyś tam
Abram ze swego Ur Chaldejskiego
Bo wierzył (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ref.:
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemię Obiecaną daje ci Pan!
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemia Obiecana jest!

2. Już czekasz tyle lat,
By raz chociaż przeżyć z Bogiem chwilę,
Bo wierzysz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

3. Już tracisz życia sens,
Masz dość świata, ludzi, samego siebie.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

4. Szukaj Boga wciąż,
Niech On będzie szansą dla ciebie wielką.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ruszaj, ruszaj tam

1. Wyruszył kiedyś tam
Abram ze swego Ur Chaldejskiego
Bo wierzył (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ref.:
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemię Obiecaną daje ci Pan!
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemia Obiecana jest!

2. Już czekasz tyle lat,
By raz chociaż przeżyć z Bogiem chwilę,
Bo wierzysz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

3. Już tracisz życia sens,
Masz dość świata, ludzi, samego siebie.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

4. Szukaj Boga wciąż,
Niech On będzie szansą dla ciebie wielką.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ruszaj, ruszaj tam

1. Wyruszył kiedyś tam
Abram ze swego Ur Chaldejskiego
Bo wierzył (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ref.:
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemię Obiecaną daje ci Pan!
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemia Obiecana jest!

2. Już czekasz tyle lat,
By raz chociaż przeżyć z Bogiem chwilę,
Bo wierzysz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

3. Już tracisz życia sens,
Masz dość świata, ludzi, samego siebie.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

4. Szukaj Boga wciąż,
Niech On będzie szansą dla ciebie wielką.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ruszaj, ruszaj tam

1. Wyruszył kiedyś tam
Abram ze swego Ur Chaldejskiego
Bo wierzył (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Ref.:
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemię Obiecaną daje ci Pan!
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemia Obiecana jest!

2. Już czekasz tyle lat,
By raz chociaż przeżyć z Bogiem chwilę,
Bo wierzysz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

3. Już tracisz życia sens,
Masz dość świata, ludzi, samego siebie.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

4. Szukaj Boga wciąż,
Niech On będzie szansą dla ciebie wielką.
I uwierz (3x), że
Będzie taki czas i usłyszysz:

Powołanie Samuela (na podstawie: 1 Sm 3, 1-10. 19 oraz Pwt 6, 4)

NARRATOR

Młody Samuel służył Panu pod okiem Helego. W owym czasie rzadko odzywał się Pan, a widzenia nie były częste. Pewnego dnia Heli spał w zwykłym miejscu. Jego oczy zaczęły słabnąć i już nie widział. A światło Boże jeszcze nie zagasło. Samuel zaś spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał Samuela, a ten odpowiedział:

SAMUEL

– Oto jestem.

NARRATOR

Potem pobiegł do Helego, mówiąc mu:

SAMUEL

– Oto jestem: przecież mnie wołałeś.

NARRATOR

Heli odrzekł:

HELI

– Nie wołałem cię, wróć i połóż się spać.

NARRATOR

Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie: Samuele! Wstał Samuel i poszedł do Helego, mówiąc:

SAMUEL

– Oto jestem, przecież mnie wołałeś.

NARRATOR

Odrzekł mu:

HELI

– Nie wołałem cię, synu mój. Wróć i połóż się spać.

NARRATOR

Samuel bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione. I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie: Samuele! Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc:

SAMUEL

– Oto jestem, przecież mnie wołałeś.

NARRATOR

Heli zrozumiał, że to Pan woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela:

HELI

– Idź spać! Gdyby jednak ktoś cię wołał, odpowiedz: Mów, Panie, bo sługa Twój słucha.

NARRATOR

Odszedł Samuel, położył się spać na swoim miejscu.

Przybył Pan i stanąwszy, zawołał jak poprzednim razem: Samuele, Samuele, Samuele! Samuel odpowiedział:

SAMUEL

– Mów, Panie, bo sługa Twój słucha.

NARRATOR

Samuel dorastał, a Pan był z nim. Nie pozwolił upaść żadnemu jego słowu na ziemię.

II.1. Historia zbawienia jest Bożym dziełem odkupienia człowieka po jego grzechu.

II.2. Biblia zapowiada wypełnienie historii zbawienia na końcu czasów, gdy Chrystus przyjdzie powtórnie.

II.3. Stary Testament ukazuje, jak Bóg przez wieki przygotowywał w narodzie wybranym zbawienie dla wszystkich narodów.

II.4. Prorocy (np. Eliasz, Jeremiasz, Izajasz) w Starym Testamencie:

- w imieniu Boga głosili Jego wolę;
- wzywali do nawrócenia i wierności przymierzu;
- przestrzegali przed nieszczęściami, jakie spadną na lud z powodu niewierności Bogu;
- zapowiadali nowe przymierze, które wypełniło się w Jezusie Chrystusie.

II.5. W Ziemi Obiecanej zwierzchnikami ludu Izraela byli najpierw sędziowie (np. Samuel), potem królowie (np. Saul, Dawid, Salomon) namaszczani przez proroków.

II.6. Bóg obiecał Dawidowi, że jego potomek założy królestwo wieczne. Obietnica ta wypełniła się w Jezusie Chrystusie, który pochodzi z rodu Dawida.

II.7. Król Salomon, syn Dawida, zasłynął z niezwyklej, pochodzącej z błogosławieństwa Bożego, mądrości oraz z wielkiego bogactwa.

II.8. Po śmierci Salomona w X w. przed narodzeniem Chrystusa doszło do rozpadu zjednoczonego państwa Izraela na północne Królestwo Izraela ze stolicą w Samarii oraz południowe Królestwo Judy ze stolicą w Jerozolimie.

II. 9 Opowiadanie z Księgi Machabejskiej o męczeństwie braci Machabeuszy i ich matki jest świadectwem wiary w zmartwychwstanie.

II.1. Historia zbawienia jest Bożym dziełem odkupienia człowieka po jego grzechu.

II.2. Biblia zapowiada wypełnienie historii zbawienia na końcu czasów, gdy Chrystus przyjdzie powtórnie.

II.3. Stary Testament ukazuje, jak Bóg przez wieki przygotowywał w narodzie wybranym zbawienie dla wszystkich narodów.

II.4. Prorocy (np. Eliasz, Jeremiasz, Izajasz) w Starym Testamencie:

- w imieniu Boga głosili Jego wolę;
- wzywali do nawrócenia i wierności przymierzu;
- przestrzegali przed nieszczęściami, jakie spadną na lud z powodu niewierności Bogu;
- zapowiadali nowe przymierze, które wypełniło się w Jezusie Chrystusie.

II.5. W Ziemi Obiecanej zwierzchnikami ludu Izraela byli najpierw sędziowie (np. Samuel), potem królowie (np. Saul, Dawid, Salomon) namaszczani przez proroków.

II.6. Bóg obiecał Dawidowi, że jego potomek założy królestwo wieczne. Obietnica ta wypełniła się w Jezusie Chrystusie, który pochodzi z rodu Dawida.

II.7. Król Salomon, syn Dawida, zasłynął z niezwyklej, pochodzącej z błogosławieństwa Bożego, mądrości oraz z wielkiego bogactwa.

II.8. Po śmierci Salomona w X w. przed narodzeniem Chrystusa doszło do rozpadu zjednoczonego państwa Izraela na północne Królestwo Izraela ze stolicą w Samarii oraz południowe Królestwo Judy ze stolicą w Jerozolimie.

II. 9 Opowiadanie z Księgi Machabejskiej o męczeństwie braci Machabeuszy i ich matki jest świadectwem wiary w zmartwychwstanie.

Józef Flawiusz (ur. w 37 r., zm. po 94 r.) – wybitny historyk żydowski

Dawne dzieje Izraela

W tym czasie żył niejaki Jezus, człowiek mądry, jeżeli w ogóle można go nazwać człowiekiem. Czynił bowiem rzeczy niezwykłe i był nauczycielem ludzi, którzy z radością przyjmują prawdę. Zjednął sobie wielu Żydów, jak też i wielu Greków. Mniemano, że był on Chrystusem. Lecz nie był nim, według mniemania najznakomitszych u nas mężów. Z tej przyczyny Piłat ukrzyżował go i spowodował jego śmierć. Jego dawni uczniowie nie przestali o nim głosić, że ukazał im się trzeciego dnia po śmierci znów jako żywy, co o nim oraz wiele innych zdumiewających rzeczy zaświadczyli i przepowiedzieli boscy prorocy. I odtąd, aż po dzień dzisiejszy, istnieje plemię chrześcijan, którzy od niego otrzymali tę nazwę.

Talmud (tzw. Talmud babiloński, fragmenty z ok. V-VII w.)

W wigilię Paschy został powieszony Jezus.

Czterdzięci dni wcześniej herold głosił: „On zostanie wyprowadzony na ukamienowanie, ponieważ zajmował się magią i zwiódł Izraela na bezdroża. Jeżeli kto ma coś na jego obronę, niech wystąpi i to powie”. Ponieważ nic nie powiedziano na jego obronę, dlatego został powieszony w wigilię Paschy.

Pliniusz Młodszy (ur. ok. 61 r., zm. ok. 113 r.) – polityk, historyk i pisarz rzymski

List do cesarza Trajana

[Wzywani i sądzeni przeze mnie chrześcijanie] zapewniali, że największą ich winą czy też błędem było to, że mieli zwyczaj z nastaniem dnia, o świcie, zbierać się i śpiewać na przemian pieśń ku czci Chrystusa jako Boga, i że związali się przysięgą dotyczącą nie jakichś występków, lecz że nie będą popełniać kradzieży, rozbojów, cudzołóstwa, że nie będą składać fałszywej przysięgi ani zapierać się wobec żądających zwrotu powierzonej im własności. Po tych obrzędach zazwyczaj rozchodzili się i znówu zbierali, aby spojść wspólny posiłek; zaprzestali tego natychmiast po wydaniu przeze mnie edyktu, w którym – zgodnie z Twoim poleceniem – zabroniłem wszelkich tajnych zrzeszeń.

Tacyt (ur. ok. 55 r., zm. ok. 120 r.) – jeden z najwybitniejszych

historyków starożytności, polityk i pisarz rzymski

Roczniki

Ani pod wpływem zabiegów ludzkich, ani darowizn cesarza i ofiar błagalnych na rzecz bogów nie ustępowała hańbiąca pogłoska i nadal wierzono, że pożar był nakazany. Aby ją usunąć, podstawił Neron winowajców i dotknął najbardziej wyszukanymi kaźniami tych, których znienawidzono dla ich bezwstydu, a których gmin nazywał chrześcijanami. Początek tej nazwie dał Chrystus, który za panowania Tyberiusza został skazany na śmierć przez prokuratora Poncjusza Piłata; a przytłumiony na razie zgubny zabobon wybuchnął, nie tylko w Judei, gdzie się to zło wylęgło, lecz także w stolicy, dokąd wszyskto co potworne i sromotne zewsząd napływa i znajduje licznych zwolenników. Schwytano więc najpierw tych, którzy tę wiarę wyznawali publicznie, potem na podstawie ich zeznań ogromne mnóstwo innych, i udowodniono im nie tyle zbrodnię podpalenia, ile nienawiść ku rodzajowi ludzkiemu. A śmierci ich przydano to uragowisko, że okryci skórami dzikich zwierząt ginęli rozszarpywani przez psy albo przybici do krzyży, albo przeznaczeni na pastwę płomieni i gdy zabrakło dnia, palił się, służąc za nocne pochodnie. Na to widowisko ofiarował Neron swój park i wydał igrzysko w cyrku, gdzie w przebraniu woźnicy mieszał się z tłumem lub na wozie stawał. Stąd, chociaż ci ludzie byli winni i zasługiwali na najwyższe kary, budziła się ku nim litość, jako że nie dla pożytku, lecz dla zadośćuczynienia okrucieństwu jednego człowieka byli traceni.

Swetoniusz – (ur. ok. 69 r., zm. 130 r.) – historyk i pisarz rzymski

Żywoty cesarów

[Klaudiusz] Żydów wypędził z Rzymu za to, że bezustannie wichrzyli, podżegani przez Chrestosa.

[Za Nerona] ukarano torturami chrześcijan, wyznawców nowego i zbrodniczego zabobonu.

Niepokalana

Dziewicza

Boża Matka

Wniebowzięta

Grupa I. . . . . .
Może bił od Niej blask czystości serca? Nie wiadomo. Młoda izraelska dziewczyna o imieniu Miriam wstała, słuchając prorocत्व o Zbawicielu, który ma nadejść. Sama pragnęła tego z całej duszy. Kiedy więc przybył do Niej Archanioł Gabriel, w wielkiej pokorze zgodziła się na to, co było Jej zapowiedziane. Potem przez całe życie wiernie rozważała tajemnicę Jezusa.

Na kartach Biblii Józef opisany jest jako „człowiek sprawiedliwy”. Pochodził z rodu króla Dawida, a w Nazarecie pracował jako cieśla. To jego Bóg wybrał na ziemskiego opiekuna dla swojego Syna. Józef wiernie wypełniał nakazy usłyszane od Boga. Choć Ewangelia nie zawiera słów Józefa, jego czyny pokazują, że był człowiekiem odpowiedzialnym i odważnym.

Grupa II. . . . . .
O Nazarecie Stary Testament nie wspomina. To była mała znacząca miejscowość położona na wzgórzach Galilei.

Ale Pan Bóg wybiera to, co małe, by okazać swoją chwałę. Właśnie do Nazaretu posłał Archanioła Gabriela z poselstwem do Maryi. Jej „tak” na wypełnienie woli Boga to początek nowego etapu w dziejach świata. Boży Syn przyjął ciało człowieka w łonie Maryi. W Nazarecie „Słowo Ciałem się stało”.

Grupa III. . . . . .
Od razu po Zwiastowaniu Maryja wyruszyła do górskiej miejscowości niedaleko Jeruzolimy. Ain Karim. Tam mieszkała jej starsza krewna, Elżbieta. Ona również została włączona w Boży plan zbawienia – nosi w swoim łonie Jana, który później jako prorok ochrzci Jezusa i zaświadczy, że jest On Mesjaszem. Elżbieta i jej dziecko rozpoznają z radością obecność Bożego Syna. Bóg nawiedził swój lud, dał mu Odkupiciela.

U Zachariasza i Elżbiety Maryja z Jezusem przebywała 3 miesiące, potem wróciła do domu.

Grupa IV. . . . . .
Choć do narodzin dziecka było już niedługo, trzeba było wyruszyć do Betlejem. Ród Józefa pochodził z tego miasta, a właśnie w rodzinnych miejscowościach Izraelci mieli wziąć udział w spisie ludności. Maryja wyruszyła razem z nim. Może w drodze przypominała sobie dawne proroctwo, że Mesjasz ma się narodzić właśnie w Betlejem...

Uboga grotka staje się miejscem narodzin Zbawiciela. Król królów i Pan panów nie przychodzi na świat w splendorze bogactwa, ale sam staje się bogactwem dla ludzi.

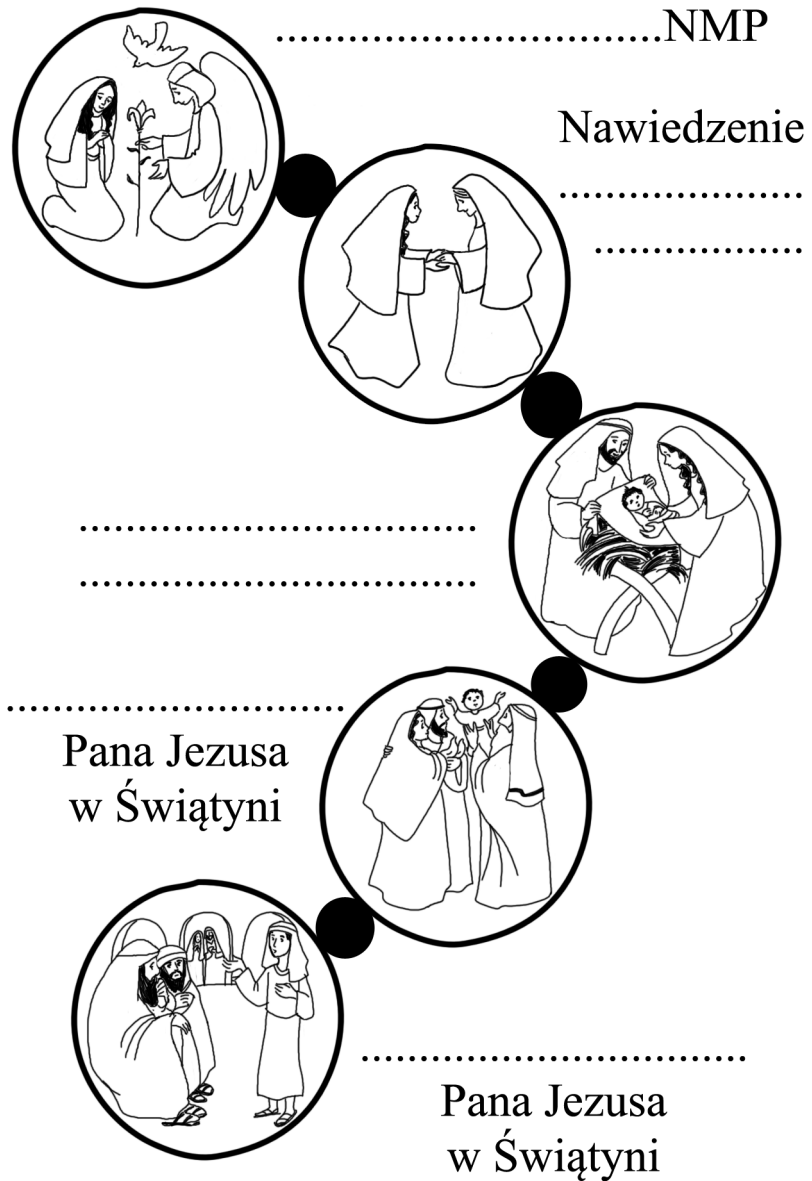
Grupa V. . . . . .
Niedługo po narodzinach mały Jezus, Maryja i Józef przybywają do Jeruzolimy. W świątyni – Bożym Domu – Jezus zostaje rozpoznany przez proroka Symeona jako Zbawiciela Światłości świata.

Grupa VI. . . . . .
Nie pozostali w Betlejem. Święta Rodzina musiała uciekać. Józef, posłuszny poleceniu anioła, zabiera Maryję i małego Jezusa do Egiptu. Tam już nie sięga władza Heroda, który zazdrośny o królewską godność Jezusa, chce Go zgładzić.

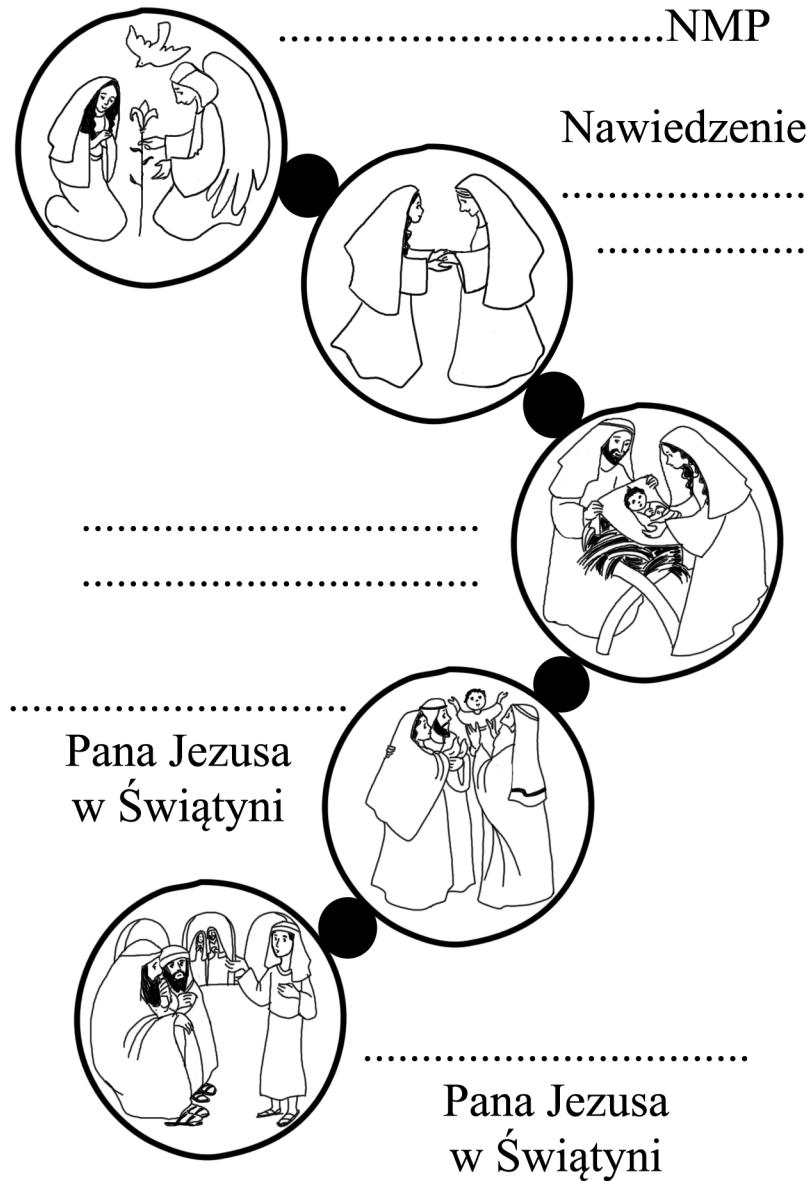
Wracają do ojczyzny dopiero po śmierci króla Heroda. Nie osiedlają się jednak w Judei (rządzonej przez okrutnego syna Heroda), ale na północy kraju – w Galilei. Zamieszkują w Nazarecie. Tam Jezus spędza swoje dzieciństwo i młodość.

Grupa VII. . . . . .
12-letni Jezus wybiera się w pielgrzymkę. Wędruje z Józefem i Maryją do Świętego Miasta – Jeruzolimy na święto Paschy. Tam zatrzymuje się w świątyni. Rozpoznaje dobrze, że Jego misją jest bycie w sprawach Boga Ojca.

Wydarzenia z dzieciństwa Jezusa rozważane
w tajemnicach radosnych różańca to:

Wydarzenia z dzieciństwa Jezusa rozważane
w tajemnicach radosnych różańca to:

Ewangelia wg św. Łukasza, rozdział 2.

21 Gdy nadszedł dzień ósmy i należało obrzezać Dziecię, nadano Mu imię Jezus, którym Je nazwał anioł, zanim się poczęło w łonie [Matki].

22 Gdy potem upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Je do Jerozolimy, aby przedstawić Panu. 23 Tak bowiem jest napisane w Prawie Pańskim: *Każde pierwotne dziecko ptci męskiej będzie poświęcone Panu.* 24 Mieli również złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa młode gołębie, zgodnie z przepisem Prawa Pańskiego.

25 A żył w Jeruzalem człowiek imieniem Symeon. Był to człowiek sprawiedliwy i pobożny, wychekujący pociechy Izraela; a Duch Święty spoczywał na nim. 26 Jemu Duch Święty objawił, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego. 27 Z natchnienia więc Ducha przyszedł do świątyni. A gdy Rodzice wnosili Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczajów Prawa, 28 on wziął Je w objęcia, błogosławił Boga i mówił:

29 «Teraz, o Władco, pozwalasz odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa.

30 Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie,

31 któregoś przygotował wobec wszystkich narodów:

32 *świątło na oświecenie pogan*

i chwataę ludu Twego, Izraela».

33 A Jego ojciec i Matka dziwili się temu, co o Nim mówiono. 34 Symeon zaś błogosławił Ich i rzekł do Maryi, Matki Jego: «Oto Ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwiać się będą. 35 – a Twoją duszę miecz przeniknie – aby na jaw wyszły zamysły serc wielu».

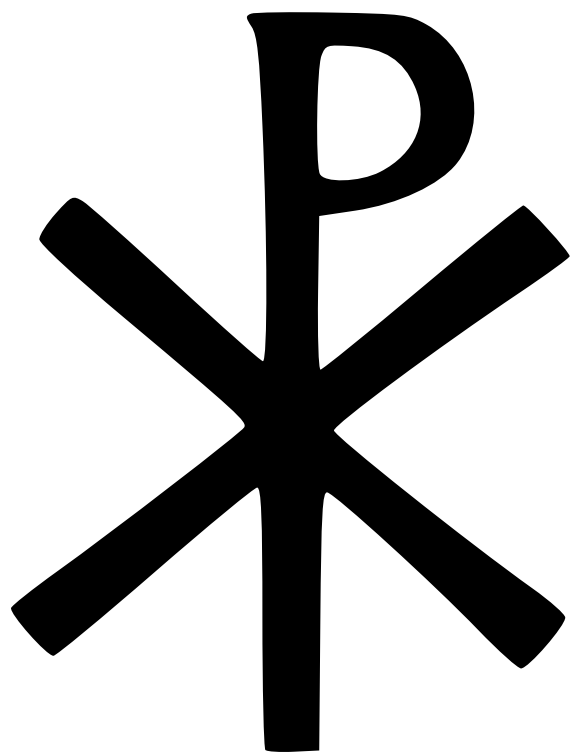
36 Była tam również prorokini Anna, córka Fanuela z pokolenia Asera, bardzo podeszła w latach. Od swego panieństwa siedem lat żyła z mężem 37 i pozostała wdową. Liczyła już sobie osiemdziesiąt cztery lata. Nie rozstawała się ze świątynią, służąc Bogu w postach i modlitwach dniem i nocą. 38 Przyszedszy w tej właśnie chwili, stawiała Boga i mówiła o Nim wszystkim, którzy oczekiwali wyzwolenia Jeruzalem.

39 A gdy wypełnili wszystko według Prawa Pańskiego, wrócili do Galilei, do swego miasta – Nazaretu. 40 Dziecię zaś roste i nabierało mocy, napędzając się mądrością, a łaska Boża spoczywała na Nim.

41 Rodzice Jego chodzili co roku do Jeruzalem na Święto Paschy. 42 Gdy miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym. 43 Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został młody Jezus w Jerozolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice. 44 Przyopuszczając, że jest wśród pątników, uszli dzień drogi i szukali Go między krewnymi i znajomymi. 45 Gdy Go nie znaleźli, wrócili do Jeruzalem, szukając Go.

46 Dopiero po trzech dniach odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania. 47 Wszyscy zaś, którzy Go słuchali, byli zdumieni bystrością Jego umysłu i odpowiedziami. 48 Na ten widok zdziwili się bardzo, a Jego Matka rzekła do Niego: «Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie». 49 Lecz On im odpowiedział: «Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?» 50 Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział.

51 Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te sprawy w swym sercu. 52 Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi.

**Zwiastował
poczęcie
Jezusa**

**Anioł
Gabriel**

**Mieszkanka
Ain
Karim**

Św. Elżbieta

**„Dom
chleba”**

Betlejem

**Pierwsi
u żłobka**

pasterze

**Miasto ze
Świątynią**

Jerozolima

**Nazwał
Jezusa
światłem**

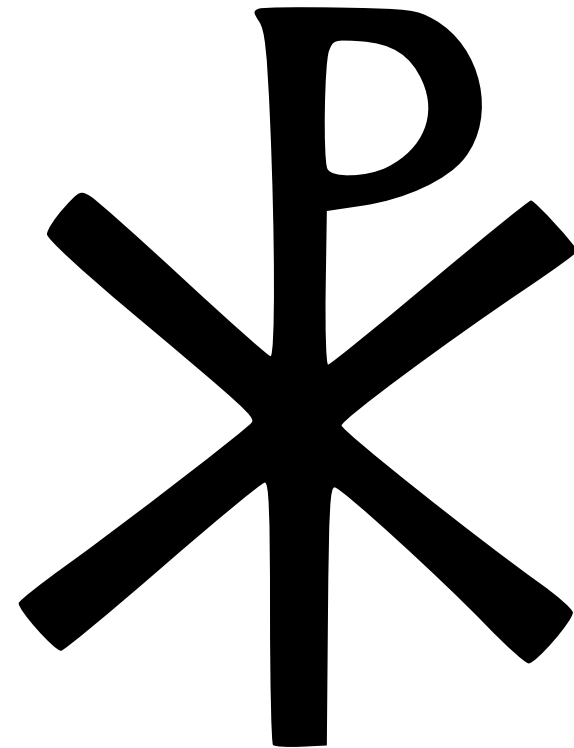
Symeon

**Miejsce
dorastania
Jezusa**

Nazaret

**To imię
znaczy
„Bóg
zbawia”**

Jezus

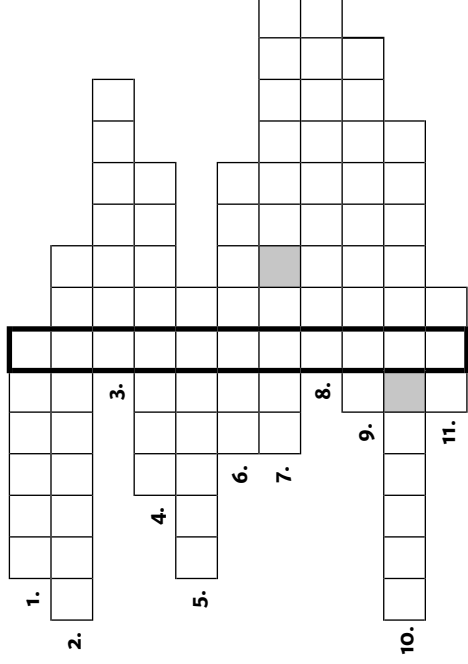
Mesjasz

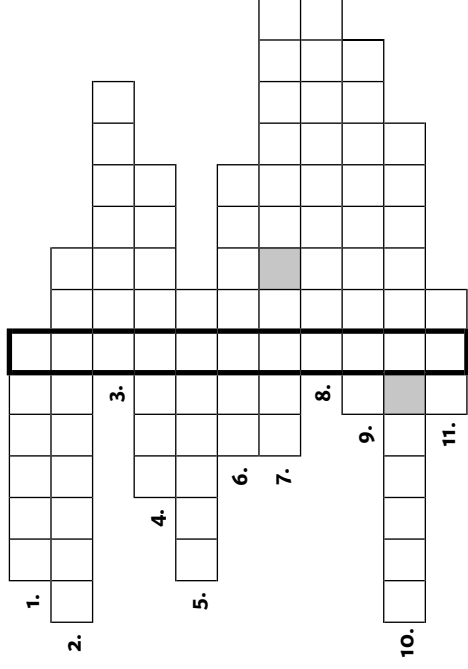
Chrystus

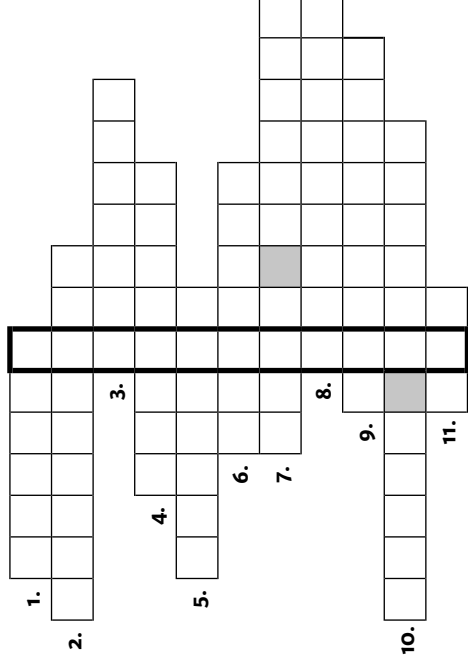
Namaszczony
– pomazaniec

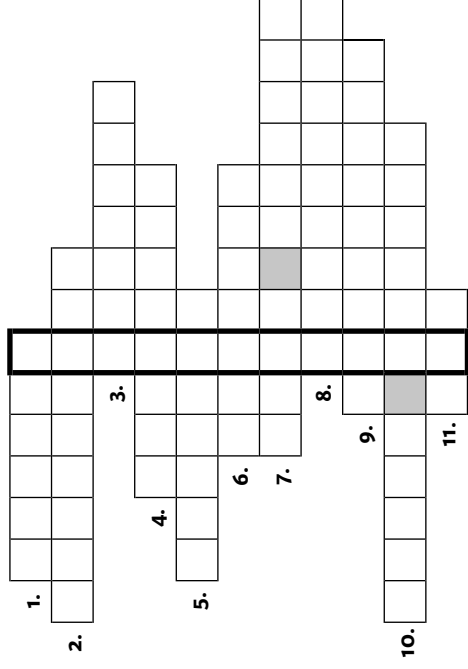
1. Nad tą rzeką Jan Chrzciciel udzielał chrztu nawrócenia.
2. „Tyś jest mój Syn ...”
3. Na niego czekali Żydzi.
4. Żydowskie miejsce modlitwy, czytania Biblii i nauczania.
5. Słowa jego proctwa odczytał Jezus w synagodze.
6. Rodzinna miejscowość Jezusa.
7. Zstąpił na Jezusa i namaścił Go.
8. Jezus przynosi je ludziom.
9. Inaczej misja, zadanie do wypełnienia.
10. Ewangelia to znaczy ...
11. Jezus to Boży ...

1. Nad tą rzeką Jan Chrzciciel udzielał chrztu nawrócenia.
2. „Tyś jest mój Syn ...”
3. Na niego czekali Żydzi.
4. Żydowskie miejsce modlitwy, czytania Biblii i nauczania.
5. Słowa jego proctwa odczytał Jezus w synagodze.
6. Rodzinna miejscowość Jezusa.
7. Zstąpił na Jezusa i namaścił Go.
8. Jezus przynosi je ludziom.
9. Inaczej misja, zadanie do wypełnienia.
10. Ewangelia to znaczy ...
11. Jezus to Boży ...

1. Nad tą rzeką Jan Chrzciciel udzielał chrztu nawrócenia.
2. „Tyś jest mój Syn ...”
3. Na niego czekali Żydzi.
4. Żydowskie miejsce modlitwy, czytania Biblii i nauczania.
5. Słowa jego proctwa odczytał Jezus w synagodze.
6. Rodzinna miejscowość Jezusa.
7. Zstąpił na Jezusa i namaścił Go.
8. Jezus przynosi je ludziom.
9. Inaczej misja, zadanie do wypełnienia.
10. Ewangelia to znaczy ...
11. Jezus to Boży ...

1. Nad tą rzeką Jan Chrzciciel udzielał chrztu nawrócenia.
2. „Tyś jest mój Syn ...”
3. Na niego czekali Żydzi.
4. Żydowskie miejsce modlitwy, czytania Biblii i nauczania.
5. Słowa jego proctwa odczytał Jezus w synagodze.
6. Rodzinna miejscowość Jezusa.
7. Zstąpił na Jezusa i namaścił Go.
8. Jezus przynosi je ludziom.
9. Inaczej misja, zadanie do wypełnienia.
10. Ewangelia to znaczy ...
11. Jezus to Boży ...

Zaproszenie

....., zapraszam Cię,

bys Mi zaufał i wyruszył na półw.

Miejsce: ocean życia.

Czas: od dzisiaj do wieczności.

Jezus Chrystus

Zaproszenie

....., zapraszam Cię,

bys Mi zaufał i wyruszył na półw.

Miejsce: ocean życia.

Czas: od dzisiaj do wieczności.

Jezus Chrystus

Zaproszenie

....., zapraszam Cię,

bys Mi zaufał i wyruszył na półw.

Miejsce: ocean życia.

Czas: od dzisiaj do wieczności.

Jezus Chrystus

Zaproszenie

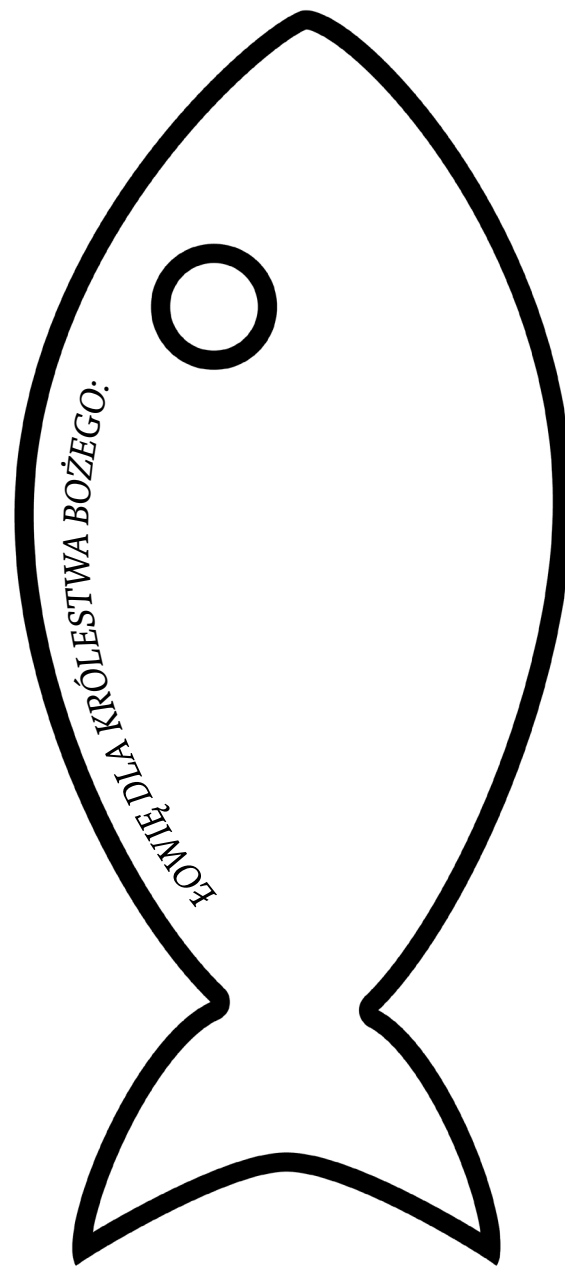
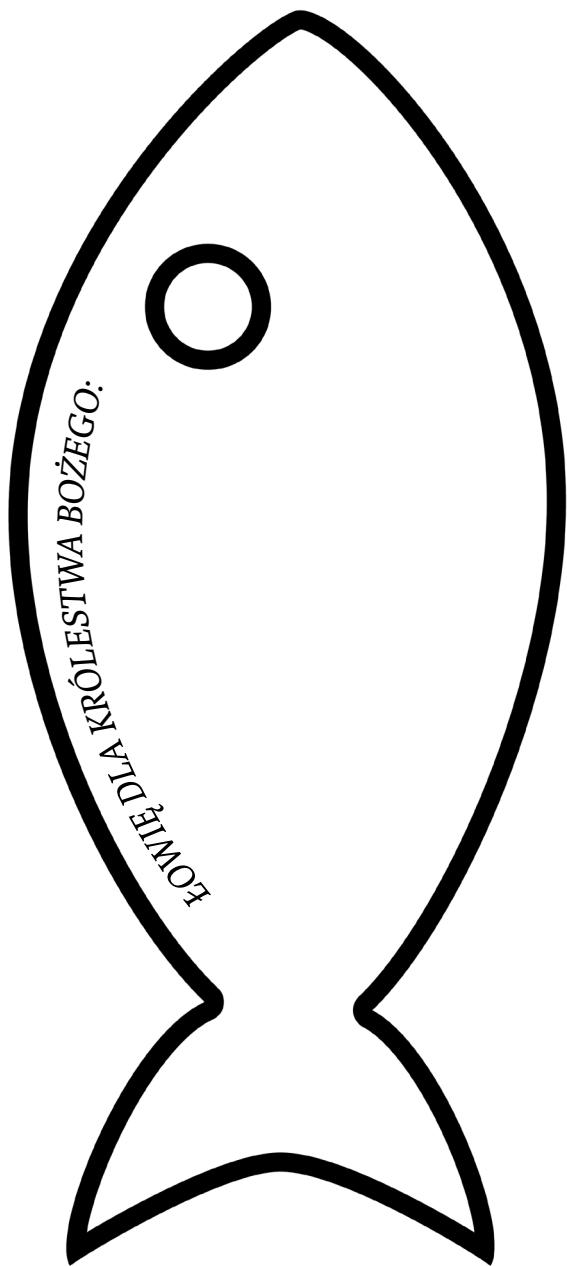
....., zapraszam Cię,

bys Mi zaufał i wyruszył na półw.

Miejsce: ocean życia.

Czas: od dzisiaj do wieczności.

Jezus Chrystus

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

Panie, my Twoje dzieci
wybrane w imieniu Twym.
Jedno serce i cel nas gromadzi,
by wielbić Cię i śpiewać hymn.
Ref. Tylko Ty, Panie,
jesteś fundamentem,
nie musimy się bać.
Gdy nadejdą burze,
my będziemy trwać,
bo Ty zbawiłeś nas (2x).

„Miłujcie waszych nieprzyjaciół” (Mt 5, 44).

„Módlcie się za tych, którzy was prześladują”
(Mt 5, 44).

„Nie sądzcie, abyście nie byli sądzeni”
(Mt 7, 1).

„Kto ma uszy, niechaj słucha!” (Mt 13,43).

„Pogódź się ze swym przeciwnikiem”
(Mt 5,25).

„Tak niech wasze światło jaśnieje przed
ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki
i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie”
(Mt 5,16).

„Gromadźcie sobie skarby w niebie”
(Mt 6, 19)

„Wszystko więc, co byście chcieli, żeby wam
ludzie czynili, i wy im czyńcie” (Mt 7, 12).

„Pójdź za Mną!” (Mt 9,9).

„Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11, 28).

„Przebaczaj zawsze” (Mt 18, 21-22).

„Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie” (Mt 26,41).

„Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!”
(Mk 1,15).

„Odważi, to Ja jestem, nie bójcie się!”
(Mk 6,50).

„Kto by między wami chciał się stać wielkim,
niech będzie sługą waszym” (Mk 10,43).

„Co chcesz, abym ci uczynił?” (Mk 10, 51)

„Dobrze czyńcie tym, którzy was nienawidzą”
(Łk 6, 27).

„Błogosławcie tym, którzy was przeklinają”
(Łk 6, 28).

„Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest
miłosierny” (Łk 6, 36).

„Odpuszczajcie, a będzie wam odpuszczone”
(Łk 6, 37).

„Jeśli ktoś chce iść za Mną, niech się zaprze
samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój
i niech Mnie naśladuje” (Łk 9, 23).

„Cieszcie się, że wasze imiona zapisane są
w niebie” (Łk 10, 20).

„Błogosławieni są ci, którzy słuchają Słowa
Bożego i [go] przestrzegają” (Łk 11, 28).

„Wy też bądźcie gotowi, gdyż o godzinie,
której się nie domyślacie, Syn Człowieczy
przyjdzie” (Łk 12, 40).

„Jeśli brat twój zawini, upomnij go; i jeśli będzie żałował, przebacz mu” (Łk 17, 3).

„Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie” (Łk 21, 36).

„Największy między wami niech będzie jak najmłodszy, a przełożony jak sługa (Łk 22, 26).

„Pokój wam!” (Łk 24, 36).

„A oto jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 20).

„Idź i odtąd już nie grzesz” (J 8, 11).

„Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie” (J 13, 34).

„Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania.” (J 14, 15).

*„Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał
moją naukę” (J 14, 23).*

*„Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was
umiłowałem. Trwajcie w miłości mojej!”
(J 15, 9).*

Modlitwa do św. Rodziny

Najświętsza Rodzino z Nazaretu, błogosław i strzeż nasze rodziny. Zachowaj je złączone miłością. Spraw, aby żyły według prawa i przykazań Bożych. Wspomagaj, by nasze życie było odbiciem Twego życia na ziemi i pozwoliło kiedyś cieszyć się Twoim szczęściem w niebie. Amen.

- III.1. Podstawowym i najpełniejszym źródłem poznania Jezusa i Jego misji są Ewangelie.
- III.2. Wzmianki o Jezusie w pismach niechrześcijańskich (rzymskich i żydowskich) potwierdzają, że jest On postacią historyczną.
- III.3 Jezus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem; tę tajemnicę nazywamy Wcieleniem.
- III.4. Maryja jest niepokalanie poczęta, to znaczy, że od początku swojego życia nie miała grzechu pierworodnego.
- III.5. Bóg wybrał Maryję Dziewicę na Matkę Jezusa, a po zakończeniu ziemskiego życia zabrał Ją z duszą i ciałem do nieba.
- III.6. Jezus urodził się w ludzie żydowskim, znał codzienne życie Izraelity, wyrastał w kulturze i religii tego narodu.
- III.7. Hebrajskie słowo „mesjasz” (po grecku: „christos”) oznacza „namaszczony”, wybrany przez Boga do szczególnej misji; namaszczeni byli sędziowie, prorocy i królowie Izraela.
- III.8. W Jezusie spełniły się proroctwa starotestamentowe.
- III.9. W czasie chrztu w Jordanie Jezus został namaszczony Duchem Świętym – otrzymał moc do wypełnienia powierzonej Mu przez Ojca misji: zaprowadzenia królestwa Bożego i zbawienia człowieka.
- III.10. Cud w Biblii jest znakiem, który objawia moc Boga i poświadcza Boże posłannictwo;
- III. 11 Jezus dokonuje cudów, które świadczą, że jest Mesjaszem.
- III.12. Uczta w Kanie jest zapowiedzią uczty Jezusa Chrystusa z Kościołem.
- III.13. Bóg każdego człowieka powołuje do życia w przyjaźni z sobą i dawania świadectwa o Ewangelii Jezusa Chrystusa.
- III.14. Każdy chrześcijanin jest wezwany do konkretnej misji w Kościele; wypełnia ją we własnym środowisku, wykorzystując osobiste zdolności.
- III.15. Wiara rodzi się ze słuchania i wypełniania słowa Bożego.
- III.16. Wszystko, co budujemy z Jezusem Chrystusem, jest trwałe jak dom na skale.

- III.1. Podstawowym i najpełniejszym źródłem poznania Jezusa i Jego misji są Ewangelie.
- III.2. Wzmianki o Jezusie w pismach niechrześcijańskich (rzymskich i żydowskich) potwierdzają, że jest On postacią historyczną.
- III.3 Jezus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem; tę tajemnicę nazywamy Wcieleniem.
- III.4. Maryja jest niepokalanie poczęta, to znaczy, że od początku swojego życia nie miała grzechu pierworodnego.
- III.5. Bóg wybrał Maryję Dziewicę na Matkę Jezusa, a po zakończeniu ziemskiego życia zabrał Ją z duszą i ciałem do nieba.
- III.6. Jezus urodził się w ludzie żydowskim, znał codzienne życie Izraelity, wyrastał w kulturze i religii tego narodu.
- III.7. Hebrajskie słowo „mesjasz” (po grecku: „christos”) oznacza „namaszczony”, wybrany przez Boga do szczególnej misji; namaszczeni byli sędziowie, prorocy i królowie Izraela.
- III.8. W Jezusie spełniły się proroctwa starotestamentowe.
- III.9. W czasie chrztu w Jordanie Jezus został namaszczony Duchem Świętym – otrzymał moc do wypełnienia powierzonej Mu przez Ojca misji: zaprowadzenia królestwa Bożego i zbawienia człowieka.
- III.10. Cud w Biblii jest znakiem, który objawia moc Boga i poświadcza Boże posłannictwo;
- III. 11 Jezus dokonuje cudów, które świadczą, że jest Mesjaszem.
- III.12. Uczta w Kanie jest zapowiedzią uczty Jezusa Chrystusa z Kościołem.
- III.13. Bóg każdego człowieka powołuje do życia w przyjaźni z sobą i dawania świadectwa o Ewangelii Jezusa Chrystusa.
- III.14. Każdy chrześcijanin jest wezwany do konkretnej misji w Kościele; wypełnia ją we własnym środowisku, wykorzystując osobiste zdolności.
- III.15. Wiara rodzi się ze słuchania i wypełniania słowa Bożego.
- III.16. Wszystko, co budujemy z Jezusem Chrystusem, jest trwałe jak dom na skale.

Podstawowym i najpełniejszym źródłem poznania Jezusa i Jego misji	są Ewangelie.
Wzmianki o Jezusie w pismach niechrześcijańskich (rzymskich i żydowskich)	potwierdzają, że jest On postacią historyczną.
Jezus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem;	tę tajemnicę nazywamy Wcieleniem.
Maryja była niepokalanie poczęta, to znaczy,	że od początku swojego życia nie miała grzechu pierworodnego.
Bóg wybrał Maryję Dziewicę na Matkę Jezusa,	a po zakończeniu ziemskiego życia zabrał Ją z duszą i ciałem do nieba.
Jezus urodził się w ludzie żydowskim, znał	codzienne życie Izraelity, wyrastał w kulturze i religii tego narodu.
Hebrajskie słowo „mesjasz” (po grecku: „christos”) oznacza „namaszczony”, wybrany przez Boga do szczególnej misji;	namaszczeni byli sędziowie, prorocy i królowie Izraela.
W Jezusie spełniły się	proroctwa starotestamentowe.
W czasie chrztu w Jordanie Jezus został namaszczony Duchem Świętym –	otrzymał moc do wypełnienia powierzonej Mu przez Ojca misji: zaprowadzenia królestwa Bożego i zbawienia człowieka.
Cud w Biblii jest znakiem, który objawia	moc Boga i poświadcza Boże posłannictwo.
Jezus dokonuje cudów, które świadczą,	że jest Mesjaszem.
Uczta w Kanie jest zapowiedzią	uczty Jezusa Chrystusa z Kościołem.
Bóg każdego człowieka powołuje	do życia w przyjaźni z sobą i dawania świadectwa o Ewangelii Jezusa Chrystusa.
Każdy chrześcijanin jest wezwany do konkretnej misji w Kościele;	wypełnia ją we własnym środowisku, wykorzystując osobiste zdolności.
Wiara rodzi się	ze słuchania i wypełniania słowa Bożego.
Wszystko, co budujemy z Jezusem Chrystusem,	jest trwałe jak dom na skale.

Podstawowym i najpełniejszym źródłem poznania Jezusa i Jego misji	są Ewangelie.
Wzmianki o Jezusie w pismach niechrześcijańskich (rzymskich i żydowskich)	potwierdzają, że jest On postacią historyczną.
Jezus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem;	tę tajemnicę nazywamy Wcieleniem.
Maryja była niepokalanie poczęta, to znaczy,	że od początku swojego życia nie miała grzechu pierworodnego.
Bóg wybrał Maryję Dziewicę na Matkę Jezusa,	a po zakończeniu ziemskiego życia zabrał Ją z duszą i ciałem do nieba.
Jezus urodził się w ludzie żydowskim, znał	codzienne życie Izraelity, wyrastał w kulturze i religii tego narodu.
Hebrajskie słowo „mesjasz” (po grecku: „christos”) oznacza „namaszczony”, wybrany przez Boga do szczególnej misji;	namaszczeni byli sędziowie, prorocy i królowie Izraela.
W Jezusie spełniły się	proroctwa starotestamentowe.
W czasie chrztu w Jordanie Jezus został namaszczony Duchem Świętym –	otrzymał moc do wypełnienia powierzonej Mu przez Ojca misji: zaprowadzenia królestwa Bożego i zbawienia człowieka.
Cud w Biblii jest znakiem, który objawia	moc Boga i poświadcza Boże posłannictwo.
Jezus dokonuje cudów, które świadczą,	że jest Mesjaszem.
Uczta w Kanie jest zapowiedzią	uczty Jezusa Chrystusa z Kościołem.
Bóg każdego człowieka powołuje	do życia w przyjaźni z sobą i dawania świadectwa o Ewangelii Jezusa Chrystusa.
Każdy chrześcijanin jest wezwany do konkretnej misji w Kościele;	wypełnia ją we własnym środowisku, wykorzystując osobiste zdolności.
Wiara rodzi się	ze słuchania i wypełniania słowa Bożego.
Wszystko, co budujemy z Jezusem Chrystusem,	jest trwałe jak dom na skale.

- IV.1. Jezus uciszający burzę objawia się uczniom jako Bóg i wzywa do zaufania Mu.
- IV.2. Gdy Jezus odpuszcza grzechy paralitykowi, objawia swoją Boską moc i miłosierdzie.
- IV.3. Cuda Jezusa są znakiem, że jest On Mesjaszem, który przynosi zbawienie każdemu człowiekowi.
- IV.4. Jezus, uzdrawiając chorych, okazuje miłość i wzywa do wiary, czyli całkowitego zawierzenia Jemu, aż do pójścia z Nim.
- IV.5. Wiara dotyczy całego człowieka: rozumu, woli i serca.
- IV.6. Wskrzeszając córkę Jaira, Jezus objawia swą Boską władzę nad życiem i śmiercią.
- IV.7. Cud wskrzeszenia córki Jaira i przemienienie Jezusa na górze Tabor są zapowiedzią zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.
- IV.8. Cudowne rozmnożenie chleba jest zapowiedzią Eucharystii, która jest pokarmem duchowym.
- IV.9. Cud przemienienia Jezusa miał umocnić wiarę Apostołów i przygotować ich na Jego mękę i śmierć.
- IV.10. Nasze wybory w życiu decydują o naszej wieczności: potępieniu lub zbawieniu.
- IV.11. Ewangeliczne przypowieści o odnalezionej owcy i drachmie ukazują prawdę o kochającym Bogu szukającym tych, którzy odeszli od Niego i są wezwaniem do nawrócenia.
- IV.12. Życie wieczne z Bogiem jest najwyższą wartością, a grzech, czyli zerwanie więzi z Bogiem i odrzucenie Jego miłości jest największym nieszczęściem człowieka.

- IV.1. Jezus uciszający burzę objawia się uczniom jako Bóg i wzywa do zaufania Mu.
- IV.2. Gdy Jezus odpuszcza grzechy paralitykowi, objawia swoją Boską moc i miłosierdzie.
- IV.3. Cuda Jezusa są znakiem, że jest On Mesjaszem, który przynosi zbawienie każdemu człowiekowi.
- IV.4. Jezus, uzdrawiając chorych, okazuje miłość i wzywa do wiary, czyli całkowitego zawierzenia Jemu, aż do pójścia z Nim.
- IV.5. Wiara dotyczy całego człowieka: rozumu, woli i serca.
- IV.6. Wskrzeszając córkę Jaira, Jezus objawia swą Boską władzę nad życiem i śmiercią.
- IV.7. Cud wskrzeszenia córki Jaira i przemienienie Jezusa na górze Tabor są zapowiedzią zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.
- IV.8. Cudowne rozmnożenie chleba jest zapowiedzią Eucharystii, która jest pokarmem duchowym.
- IV.9. Cud przemienienia Jezusa miał umocnić wiarę Apostołów i przygotować ich na Jego mękę i śmierć.
- IV.10. Nasze wybory w życiu decydują o naszej wieczności: potępieniu lub zbawieniu.
- IV.11. Ewangeliczne przypowieści o odnalezionej owcy i drachmie ukazują prawdę o kochającym Bogu szukającym tych, którzy odeszli od Niego i są wezwaniem do nawrócenia.
- IV.12. Życie wieczne z Bogiem jest najwyższą wartością, a grzech, czyli zerwanie więzi z Bogiem i odrzucenie Jego miłości jest największym nieszczęściem człowieka.

V.1-1. Liturgia siedmiu sakramentów to obrzędy: słowa i gesty, które są widzialnym znakiem niewidzialnego (nadprzyrodzonego) działania Boga w człowieku, Jego łaski.

V.1-2. Sakramenty są skuteczne i owocne, gdy człowiek przyjmuje je z wiarą i miłością.

V.1-3. Osobę, która udziela sakramentu, nazywamy szafarzem. Prawdziwym szafarzem sakramentów jest Jezus Chrystus, który działa przez ludzi.

V.1-4. Chrzest, bierzmowanie, małżeństwo i święcenia (kapłaństwo) przyjmuje się raz w życiu. Eucharystię, pokutę i namaszczenie chorych można przyjąć wiele razy.

V.1-5. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego to chrzest, bierzmowanie i Eucharystia.

V.1-6. Sakramenty uzdrowienia to pokuta i namaszczenie chorych.

V.1-2. Sakramenty w służbie wspólnoty i posłania wiernych to święcenia (kapłaństwo) i małżeństwo.

V.1-1. Liturgia siedmiu sakramentów to obrzędy: słowa i gesty, które są widzialnym znakiem niewidzialnego (nadprzyrodzonego) działania Boga w człowieku, Jego łaski.

V.1-2. Sakramenty są skuteczne i owocne, gdy człowiek przyjmuje je z wiarą i miłością.

V.1-3. Osobę, która udziela sakramentu, nazywamy szafarzem. Prawdziwym szafarzem sakramentów jest Jezus Chrystus, który działa przez ludzi.

V.1-4. Chrzest, bierzmowanie, małżeństwo i święcenia (kapłaństwo) przyjmuje się raz w życiu. Eucharystię, pokutę i namaszczenie chorych można przyjąć wiele razy.

V.1-5. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego to chrzest, bierzmowanie i Eucharystia.

V.1-6. Sakramenty uzdrowienia to pokuta i namaszczenie chorych.

V.1-2. Sakramenty w służbie wspólnoty i posłania wiernych to święcenia (kapłaństwo) i małżeństwo.

V.1-1. Liturgia siedmiu sakramentów to obrzędy: słowa i gesty, które są widzialnym znakiem niewidzialnego (nadprzyrodzonego) działania Boga w człowieku, Jego łaski.

V.1-2. Sakramenty są skuteczne i owocne, gdy człowiek przyjmuje je z wiarą i miłością.

V.1-3. Osobę, która udziela sakramentu, nazywamy szafarzem. Prawdziwym szafarzem sakramentów jest Jezus Chrystus, który działa przez ludzi.

V.1-4. Chrzest, bierzmowanie, małżeństwo i święcenia (kapłaństwo) przyjmuje się raz w życiu. Eucharystię, pokutę i namaszczenie chorych można przyjąć wiele razy.

V.1-5. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego to chrzest, bierzmowanie i Eucharystia.

V.1-6. Sakramenty uzdrowienia to pokuta i namaszczenie chorych.

V.1-2. Sakramenty w służbie wspólnoty i posłania wiernych to święcenia (kapłaństwo) i małżeństwo.

V.1-1. Liturgia siedmiu sakramentów to obrzędy: słowa i gesty, które są widzialnym znakiem niewidzialnego (nadprzyrodzonego) działania Boga w człowieku, Jego łaski.

V.1-2. Sakramenty są skuteczne i owocne, gdy człowiek przyjmuje je z wiarą i miłością.

V.1-3. Osobę, która udziela sakramentu, nazywamy szafarzem. Prawdziwym szafarzem sakramentów jest Jezus Chrystus, który działa przez ludzi.

V.1-4. Chrzest, bierzmowanie, małżeństwo i święcenia (kapłaństwo) przyjmuje się raz w życiu. Eucharystię, pokutę i namaszczenie chorych można przyjąć wiele razy.

V.1-5. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego to chrzest, bierzmowanie i Eucharystia.

V.1-6. Sakramenty uzdrowienia to pokuta i namaszczenie chorych.

V.1-2. Sakramenty w służbie wspólnoty i posłania wiernych to święcenia (kapłaństwo) i małżeństwo.

1. Chrzt jest pierwszym z siedmiu .....
2. Przez chrzt zostajemy uwolnieni z ..... i włączeni do .....
3. W czasie chrztu polewa się wodą ..... razy ..... osoby, której udziela się chrztu, i wypowiada przy tym słowa: N. (imię), ...
4. Podczas liturgii chrztu ma miejsce:
  - namaszczenie ....., które oznacza, że należymy do Jezusa .....
  - nałożenie ....., które symbolizuje .....
  - zapalenie świecy od ..... – symbolu światła Chrystusa.
5. Chrzt zobowiązuje nas do tego, aby dawać świadectwo wiary swoim .....
6. Zwyczajnym szafarzem chrztu świętego jest ....., ale w razie nagłych wypadków ochrzcić może ....., jeśli ma intencję czynienia tego, co czyni Kościół.

-
1. Chrzt jest pierwszym z siedmiu .....
  2. Przez chrzt zostajemy uwolnieni z ..... i włączeni do .....
  3. W czasie chrztu polewa się wodą ..... razy ..... osoby, której udziela się chrztu, i wypowiada przy tym słowa: N. (imię), ...
  4. Podczas liturgii chrztu ma miejsce:
    - namaszczenie ....., które oznacza, że należymy do Jezusa .....
    - nałożenie ....., które symbolizuje .....
    - zapalenie świecy od ..... – symbolu światła Chrystusa.
  5. Chrzt zobowiązuje nas do tego, aby dawać świadectwo wiary swoim .....
  6. Zwyczajnym szafarzem chrztu świętego jest ....., ale w razie nagłych wypadków ochrzcić może ....., jeśli ma intencję czynienia tego, co czyni Kościół.

1. Chrzt jest pierwszym z siedmiu .....
2. Przez chrzt zostajemy uwolnieni z ..... i włączeni do .....
3. W czasie chrztu polewa się wodą ..... razy ..... osoby, której udziela się chrztu, i wypowiada przy tym słowa: N. (imię), ...
4. Podczas liturgii chrztu ma miejsce:
  - namaszczenie ....., które oznacza, że należymy do Jezusa .....
  - nałożenie ....., które symbolizuje .....
  - zapalenie świecy od ..... – symbolu światła Chrystusa.
5. Chrzt zobowiązuje nas do tego, aby dawać świadectwo wiary swoim .....
6. Zwyczajnym szafarzem chrztu świętego jest ....., ale w razie nagłych wypadków ochrzcić może ....., jeśli ma intencję czynienia tego, co czyni Kościół.

-
1. Chrzt jest pierwszym z siedmiu .....
  2. Przez chrzt zostajemy uwolnieni z ..... i włączeni do .....
  3. W czasie chrztu polewa się wodą ..... razy ..... osoby, której udziela się chrztu, i wypowiada przy tym słowa: N. (imię), ...
  4. Podczas liturgii chrztu ma miejsce:
    - namaszczenie ....., które oznacza, że należymy do Jezusa .....
    - nałożenie ....., które symbolizuje .....
    - zapalenie świecy od ..... – symbolu światła Chrystusa.
  5. Chrzt zobowiązuje nas do tego, aby dawać świadectwo wiary swoim .....
  6. Zwyczajnym szafarzem chrztu świętego jest ....., ale w razie nagłych wypadków ochrzcić może ....., jeśli ma intencję czynienia tego, co czyni Kościół.

Gdy otrzymamy ten owoc Ducha Świętego:

można będzie na nas polegać – .....

osiągniemy wiele w różnych dziedzinach – .....

nie będziemy ulegać gniewowi i nie zrobimy pod jego wpływem złych rzeczy – .....

nie damy się sprowokować – .....

więcej spraw załatwimy pozytywnie – .....

nie będziemy stosować przemocy, będziemy mieli czyste sumienie – .....

inni będą nam wdzięczni, będziemy mieli spokojne sumienie – .....

szczęście – .....

ludzie będą nas lubić i będziemy lubić sami siebie – .....

Gdy otrzymamy ten owoc Ducha Świętego:

można będzie na nas polegać – .....

osiągniemy wiele w różnych dziedzinach – .....

nie będziemy ulegać gniewowi i nie zrobimy pod jego wpływem złych rzeczy – .....

nie damy się sprowokować – .....

więcej spraw załatwimy pozytywnie – .....

nie będziemy stosować przemocy, będziemy mieli czyste sumienie – .....

inni będą nam wdzięczni, będziemy mieli spokojne sumienie – .....

szczęście – .....

ludzie będą nas lubić i będziemy lubić sami siebie – .....

Gdy otrzymamy ten owoc Ducha Świętego:

można będzie na nas polegać – .....

osiągniemy wiele w różnych dziedzinach – .....

nie będziemy ulegać gniewowi i nie zrobimy pod jego wpływem złych rzeczy – .....

nie damy się sprowokować – .....

więcej spraw załatwimy pozytywnie – .....

nie będziemy stosować przemocy, będziemy mieli czyste sumienie – .....

inni będą nam wdzięczni, będziemy mieli spokojne sumienie – .....

szczęście – .....

ludzie będą nas lubić i będziemy lubić sami siebie – .....

Gdy otrzymamy ten owoc Ducha Świętego:

można będzie na nas polegać – .....

osiągniemy wiele w różnych dziedzinach – .....

nie będziemy ulegać gniewowi i nie zrobimy pod jego wpływem złych rzeczy – .....

nie damy się sprowokować – .....

więcej spraw załatwimy pozytywnie – .....

nie będziemy stosować przemocy, będziemy mieli czyste sumienie – .....

inni będą nam wdzięczni, będziemy mieli spokojne sumienie – .....

szczęście – .....

ludzie będą nas lubić i będziemy lubić sami siebie – .....

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

1. **O Panie, Ty nam dajesz** Ciało swe i Krew.
Do Ciebie więc idziemy wciąż radosną nucąc pieśń:
Ref. Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. /2x

2. Przez dar Twojego Chleba, dobry Boże nasz.
Rodzinę bratnią czynisz z nas, miłować uczysz nas.

3. To Twoje miłowanie dało wolność nam.
Chwalimy święte Imię Boga, jak uczyłeś nas.

4. Tyś nam wyznaczył drogę, wiodącą na Twój szlak.
Idziemy więc, by radość nieść tam, gdzie jej światu brak.
(O. Vercryuy SSE, tł. S.M. Stecka)

V.2-1. Chrzest jest

- narodzeniem człowieka do nowego życia w Chrystusie,
- wejściem do Kościoła,
- początkiem głębokiej więzi z Bogiem.

V.2-2. Chrzest:

- daje łaskę uświęcającą,
- gładzi grzech pierworodny oraz grzechy osobiste popełnione przed chrztem, ale nie usuwa ludzkich słabości i skłonności do grzechu,
- wyciska w duszy nieusuwalne znamię.

V.2-3. Chrztu udziela się przez polanie głowy chrzczonego wodą i wypowiedzenie formuły: „NN. Ja ciebie chrzczę w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. Może go udzielić każdy człowiek.

V.2-4. Bierzmowanie

- jest umocnieniem i dopełnieniem chrztu,
- jednoczy nas ściślej z Chrystusem i Jego Kościołem,
- pomnaża dary Ducha Świętego,
- udziela specjalnej mocy do wyznawania wiary chrześcijańskiej.

V.2-5. Obrzęd bierzmowania polega na namaszczeniu czoła chrześcijanina krzyżmem świętym i nałożeniu ręki biskupa ze słowami: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”.

V.2-6. Szafarzem bierzmowania może być ksiądz biskup lub posłany przez niego kapłan.

V.2-7. Jezus Chrystus podczas Ostatniej Wieczerzy ustanowił Eucharystię jako pamiątkę swej męki i zmartwychwstania.

V.2-8. Eucharystia jest

- sakramentem obecności Chrystusa – przemienione chleb i wino stają się Jego Ciałem i Krwią,
- ofiarą,
- dziękczynieniem,
- uwielbieniem Boga.

V.2-9. Przyjęcie Komunii Świętej

- jednoczy nas z Chrystusem i między sobą we wspólnocie Kościoła,
- przemienia nas i pomaga wzrastać w wierze.

V.2-1. Chrzest jest

- narodzeniem człowieka do nowego życia w Chrystusie,
- wejściem do Kościoła,
- początkiem głębokiej więzi z Bogiem.

V.2-2. Chrzest:

- daje łaskę uświęcającą,
- gładzi grzech pierworodny oraz grzechy osobiste popełnione przed chrztem, ale nie usuwa ludzkich słabości i skłonności do grzechu,
- wyciska w duszy nieusuwalne znamię.

V.2-3. Chrztu udziela się przez polanie głowy chrzczonego wodą i wypowiedzenie formuły: „NN. Ja ciebie chrzczę w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. Może go udzielić każdy człowiek.

V.2-4. Bierzmowanie

- jest umocnieniem i dopełnieniem chrztu,
- jednoczy nas ściślej z Chrystusem i Jego Kościołem,
- pomnaża dary Ducha Świętego,
- udziela specjalnej mocy do wyznawania wiary chrześcijańskiej.

V.2-5. Obrzęd bierzmowania polega na namaszczeniu czoła chrześcijanina krzyżmem świętym i nałożeniu ręki biskupa ze słowami: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”.

V.2-6. Szafarzem bierzmowania może być ksiądz biskup lub posłany przez niego kapłan.

V.2-7. Jezus Chrystus podczas Ostatniej Wieczerzy ustanowił Eucharystię jako pamiątkę swej męki i zmartwychwstania.

V.2-8. Eucharystia jest

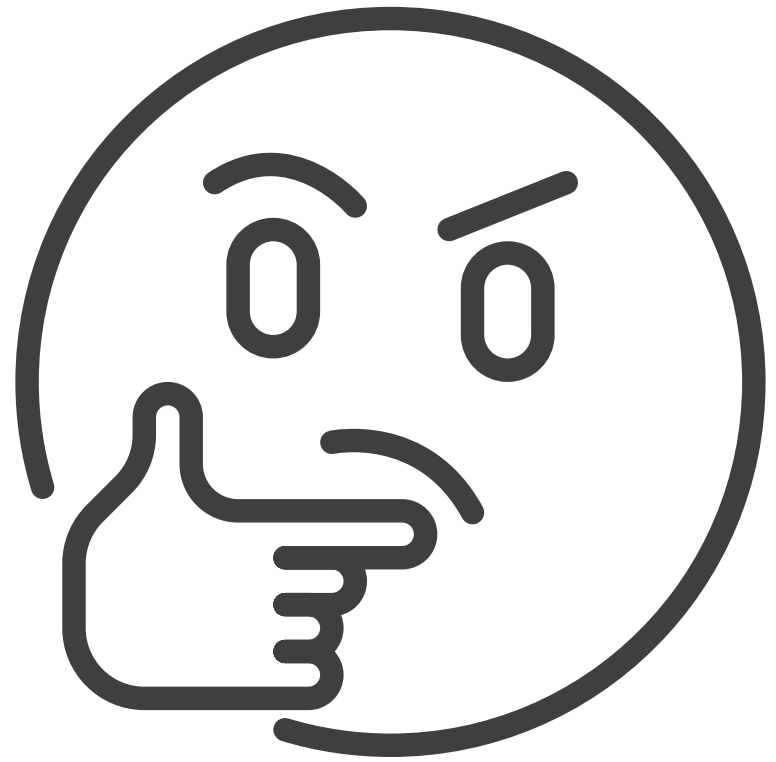
- sakramentem obecności Chrystusa – przemienione chleb i wino stają się Jego Ciałem i Krwią,
- ofiarą,
- dziękczynieniem,
- uwielbieniem Boga.

V.2-9. Przyjęcie Komunii Świętej

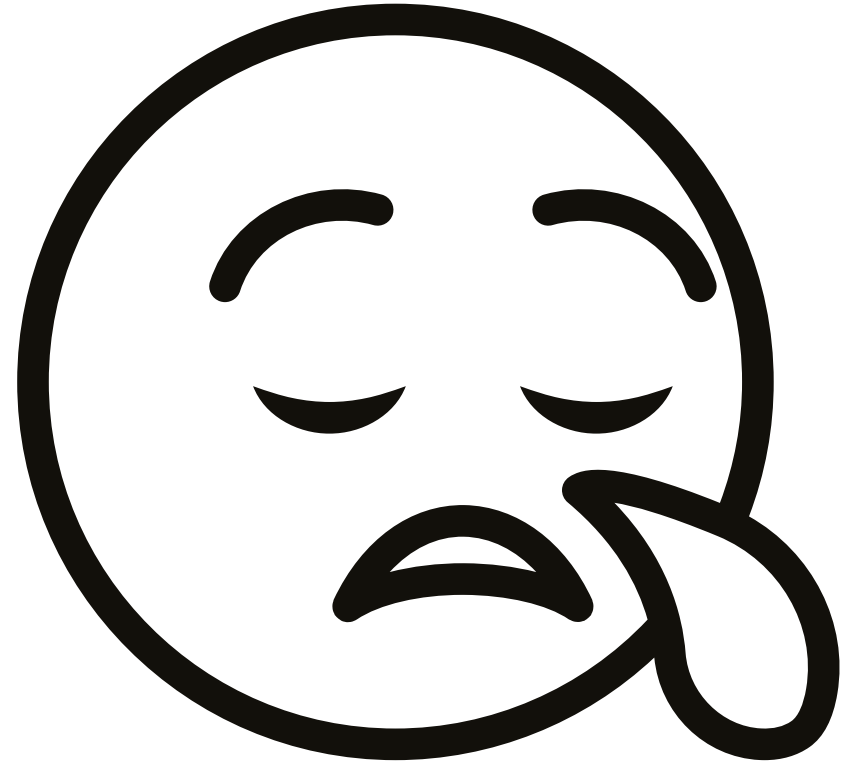
- jednoczy nas z Chrystusem i między sobą we wspólnocie Kościoła,
- przemienia nas i pomaga wzrastać w wierze.

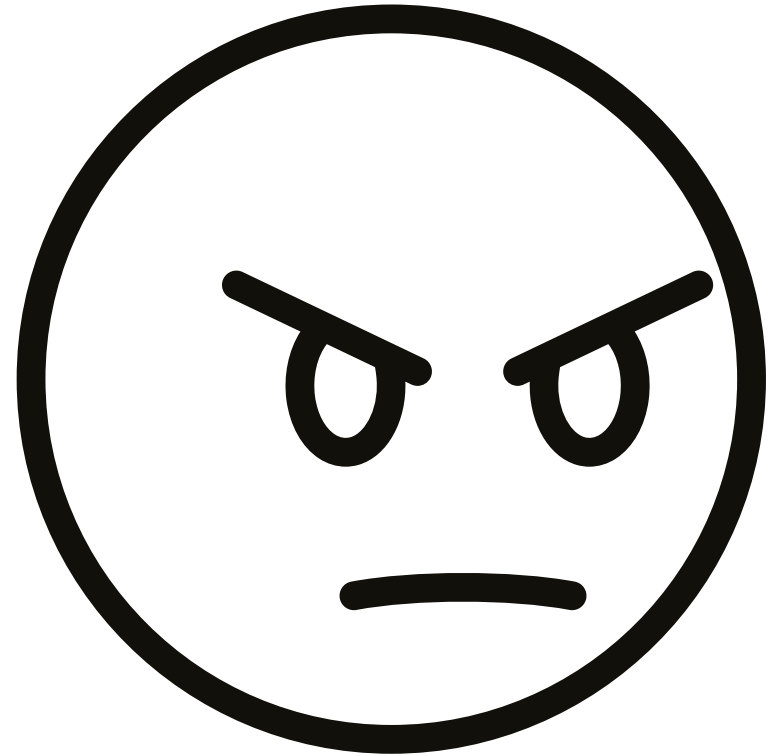
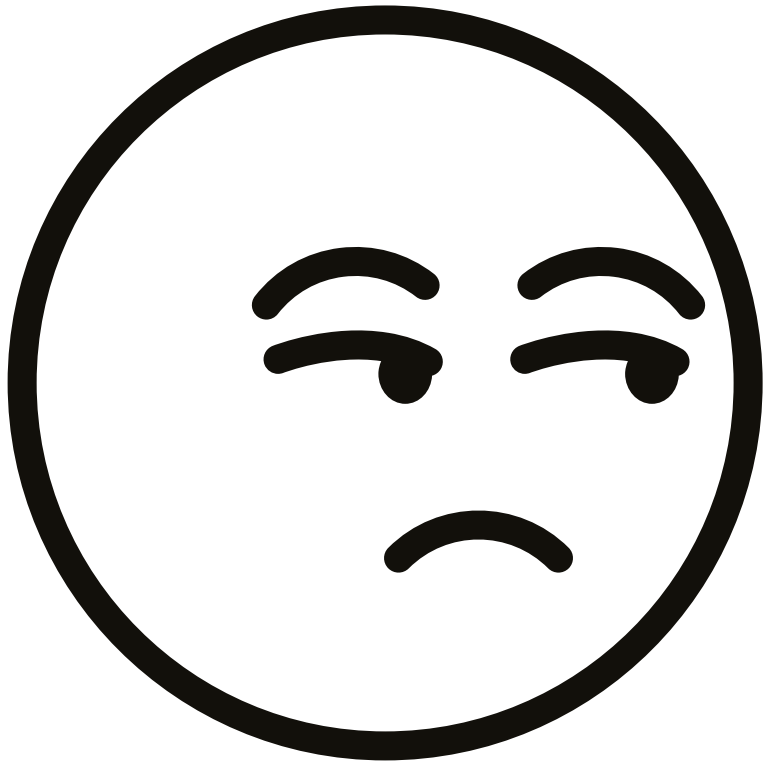

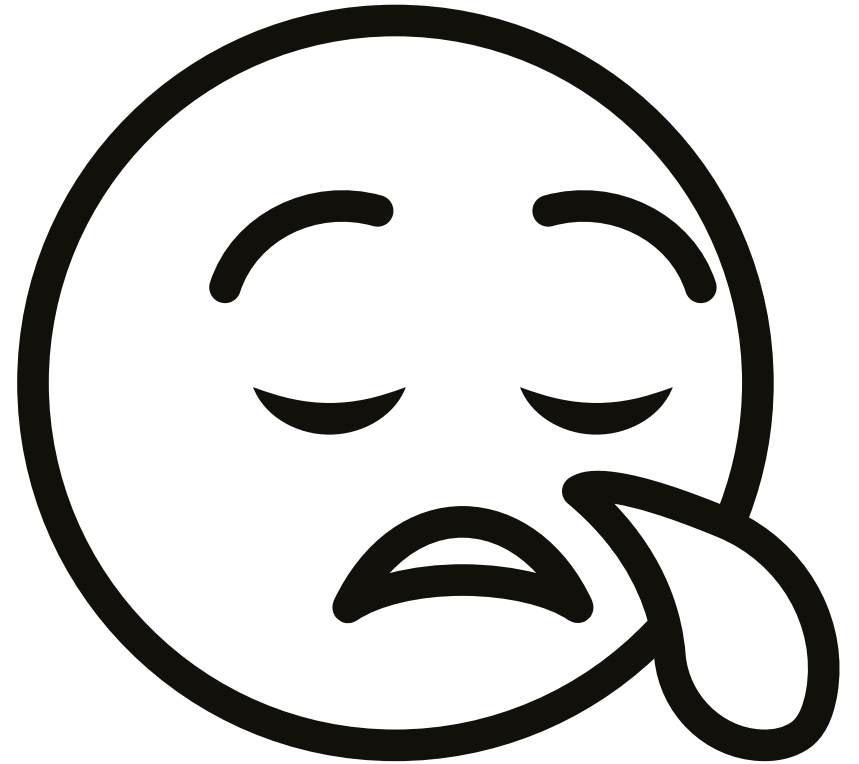
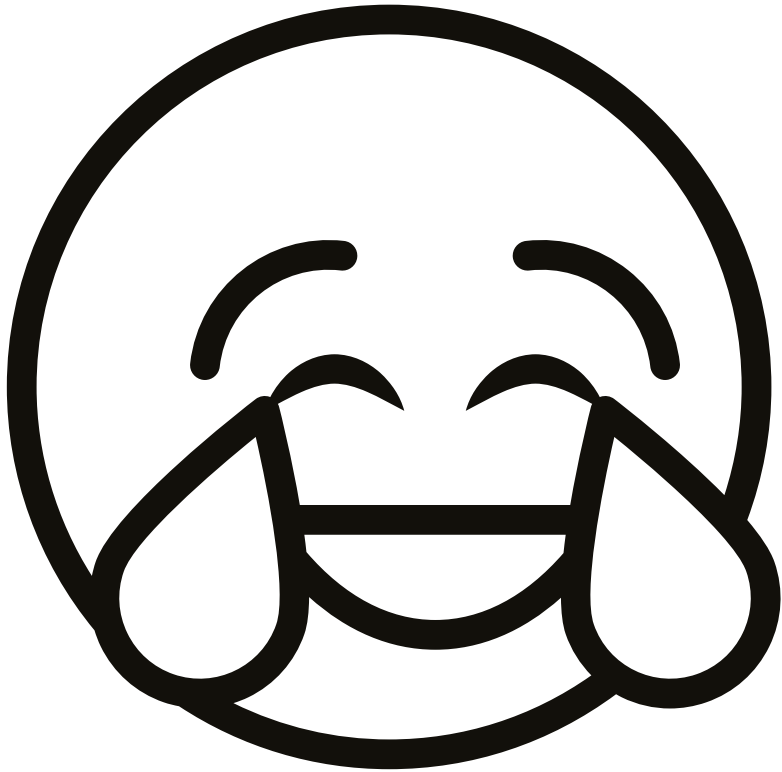

Ewangelia wg św. Łukasza 19, 1-10

NARRATOR:

Potem [Jezus] wszedł do Jerycha i przechodził przez miasto. A pewien człowiek, imieniem Zacheusz, który był zwierzchnikiem celników i był bardzo bogaty, chciał koniecznie zobaczyć Jezusa, któż to jest, ale sam nie mógł z powodu tłumu, gdyż był niskiego wzrostu. Pobiegł więc naprzód i wspiął się na sykomorę, aby móc Go ujrzeć, tamtędy bowiem miał przechodzić. Gdy Jezus przyszedł na to miejsce, spojrzął w górę i rzekł do niego:

JEZUS:

«Zacheuszu, zejdz prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim dom».

NARRATOR:

Zszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany. A wszyscy, widząc to, szemrali:

Ci, którzy szemrali (dwóch uczniów):

«Do grzesznika poszedł w gościnę».

NARRATOR:

Lecz Zacheusz stanął i rzekł do Pana:

ZACHEUSZ:

«Panie, oto połowę mego majątku daję ubogim, a jeśli kogoś w czymś skrzywdziłem, zwracam poczwórnice».

NARRATOR:

Na to Jezus rzekł do niego:

JEZUS:

«Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł odszukać i zbawić to, co zginęło».

Ewangelia wg św. Łukasza 19, 1-10

NARRATOR:

Potem [Jezus] wszedł do Jerycha i przechodził przez miasto. A pewien człowiek, imieniem Zacheusz, który był zwierzchnikiem celników i był bardzo bogaty, chciał koniecznie zobaczyć Jezusa, któż to jest, ale sam nie mógł z powodu tłumu, gdyż był niskiego wzrostu. Pobiegł więc naprzód i wspiął się na sykomorę, aby móc Go ujrzeć, tamtędy bowiem miał przechodzić. Gdy Jezus przyszedł na to miejsce, spojrzął w górę i rzekł do niego:

JEZUS:

«Zacheuszu, zejdz prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim dom».

NARRATOR:

Zszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany. A wszyscy, widząc to, szemrali:

Ci, którzy szemrali (dwóch uczniów):

«Do grzesznika poszedł w gościnę».

NARRATOR:

Lecz Zacheusz stanął i rzekł do Pana:

ZACHEUSZ:

«Panie, oto połowę mego majątku daję ubogim, a jeśli kogoś w czymś skrzywdziłem, zwracam poczwórnice».

NARRATOR:

Na to Jezus rzekł do niego:

JEZUS:

«Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł odszukać i zbawić to, co zginęło».

Ewangelia wg św. Łukasza 19, 1-10

NARRATOR:

Potem [Jezus] wszedł do Jerycha i przechodził przez miasto. A pewien człowiek, imieniem Zacheusz, który był zwierzchnikiem celników i był bardzo bogaty, chciał koniecznie zobaczyć Jezusa, któż to jest, ale sam nie mógł z powodu tłumu, gdyż był niskiego wzrostu. Pobiegł więc naprzód i wspiął się na sykomorę, aby móc Go ujrzeć, tamtędy bowiem miał przechodzić. Gdy Jezus przyszedł na to miejsce, spojrzął w górę i rzekł do niego:

JEZUS:

«Zacheuszu, zejdz prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim dom».

NARRATOR:

Zszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany. A wszyscy, widząc to, szemrali:

Ci, którzy szemrali (dwóch uczniów):

«Do grzesznika poszedł w gościnę».

NARRATOR:

Lecz Zacheusz stanął i rzekł do Pana:

ZACHEUSZ:

«Panie, oto połowę mego majątku daję ubogim, a jeśli kogoś w czymś skrzywdziłem, zwracam poczwórnice».

NARRATOR:

Na to Jezus rzekł do niego:

JEZUS:

«Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł odszukać i zbawić to, co zginęło».

V.3-1. Przypowieść o miłosiernym ojcu to obraz wielkiej miłości Boga do człowieka, który jest grzesznikiem.

V.3-2. Każdy z braci z przypowieści o miłosiernym ojcu ukazuje inny grzech: samowolę i małoduszność.

V.3-3. Jezus Chrystus ustanowił sakrament pokuty, gdy po zmartwychwstaniu ukazał się Apostołom i polecił im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22b-23). To zadanie Apostołów wypełniają dzisiaj biskupi i prezbiterzy (księża).

V.3-4. Spowiadamy się Bogu, a kapłan jest narzędziem w Jego ręku. Udziela on rozgrzeszenia w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

V.3-5. Kapłanowi nigdy nie wolno zdradzić grzechów osób, które spowiada. Musi zachować tajemnicę spowiedzi do końca swojego życia.

V.3-6. Choroby, cierpienie i śmierć to skutek grzechu pierworodnego. Nie są karą Bożą za grzechy osobiste człowieka.

V.3-7. Sakrament namaszczenia chorych można przyjmować w ciężkiej chorobie, przed operacją zagrażającą życiu lub w starości.

V.3-1. Przypowieść o miłosiernym ojcu to obraz wielkiej miłości Boga do człowieka, który jest grzesznikiem.

V.3-2. Każdy z braci z przypowieści o miłosiernym ojcu ukazuje inny grzech: samowolę i małoduszność.

V.3-3. Jezus Chrystus ustanowił sakrament pokuty, gdy po zmartwychwstaniu ukazał się Apostołom i polecił im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22b-23). To zadanie Apostołów wypełniają dzisiaj biskupi i prezbiterzy (księża).

V.3-4. Spowiadamy się Bogu, a kapłan jest narzędziem w Jego ręku. Udziela on rozgrzeszenia w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

V.3-5. Kapłanowi nigdy nie wolno zdradzić grzechów osób, które spowiada. Musi zachować tajemnicę spowiedzi do końca swojego życia.

V.3-6. Choroby, cierpienie i śmierć to skutek grzechu pierworodnego. Nie są karą Bożą za grzechy osobiste człowieka.

V.3-7. Sakrament namaszczenia chorych można przyjmować w ciężkiej chorobie, przed operacją zagrażającą życiu lub w starości.

V.3-1. Przypowieść o miłosiernym ojcu to obraz wielkiej miłości Boga do człowieka, który jest grzesznikiem.

V.3-2. Każdy z braci z przypowieści o miłosiernym ojcu ukazuje inny grzech: samowolę i małoduszność.

V.3-3. Jezus Chrystus ustanowił sakrament pokuty, gdy po zmartwychwstaniu ukazał się Apostołom i polecił im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22b-23). To zadanie Apostołów wypełniają dzisiaj biskupi i prezbiterzy (księża).

V.3-4. Spowiadamy się Bogu, a kapłan jest narzędziem w Jego ręku. Udziela on rozgrzeszenia w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

V.3-5. Kapłanowi nigdy nie wolno zdradzić grzechów osób, które spowiada. Musi zachować tajemnicę spowiedzi do końca swojego życia.

V.3-6. Choroby, cierpienie i śmierć to skutek grzechu pierworodnego. Nie są karą Bożą za grzechy osobiste człowieka.

V.3-7. Sakrament namaszczenia chorych można przyjmować w ciężkiej chorobie, przed operacją zagrażającą życiu lub w starości.

V.3-1. Przypowieść o miłosiernym ojcu to obraz wielkiej miłości Boga do człowieka, który jest grzesznikiem.

V.3-2. Każdy z braci z przypowieści o miłosiernym ojcu ukazuje inny grzech: samowolę i małoduszność.

V.3-3. Jezus Chrystus ustanowił sakrament pokuty, gdy po zmartwychwstaniu ukazał się Apostołom i polecił im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22b-23). To zadanie Apostołów wypełniają dzisiaj biskupi i prezbiterzy (księża).

V.3-4. Spowiadamy się Bogu, a kapłan jest narzędziem w Jego ręku. Udziela on rozgrzeszenia w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

V.3-5. Kapłanowi nigdy nie wolno zdradzić grzechów osób, które spowiada. Musi zachować tajemnicę spowiedzi do końca swojego życia.

V.3-6. Choroby, cierpienie i śmierć to skutek grzechu pierworodnego. Nie są karą Bożą za grzechy osobiste człowieka.

V.3-7. Sakrament namaszczenia chorych można przyjmować w ciężkiej chorobie, przed operacją zagrażającą życiu lub w starości.

V.4-1. Kapłan otrzymuje moc Ducha Świętego, która wyciska na nim nieusuwalną pieczęć.

V.4-2. Na mocy święceń biskupi i prezbiterzy (księży) są posłani do wspólnoty, by dzięki zbawczej mocy Chrystusa głosić słowo Boże i sprawować sakramenty.

V.4-3. Kapłani nie działają własną mocą ani na podstawie swojej moralnej doskonałości, lecz in persona Christi (w Osobie Chrystusa) – reprezentują Chrystusa. Są sługami wspólnoty.

V.4-4. Kobieta i mężczyzna udzielają sobie sakramentu małżeństwa, składając przed Bogiem i wspólnotą Kościoła przysięgę małżeńską.

V.4-5. Zgodnie z zamysłem Boga małżeństwo jest nierozzerwalne. Sakrament małżeństwa jest codziennym źródłem łaski koniecznej małżonkom do osiągnięcia świętości oraz przyjęcia i wychowania dzieci.

V. 4-6. Ciężkimi grzechami godzącymi w sakrament małżeństwa są: cudzołóstwo, małżeństwo między więcej niż dwiema osobami (poligamia), odrzucenie płodności, porzucenie małżonka.

V.4-1. Kapłan otrzymuje moc Ducha Świętego, która wyciska na nim nieusuwalną pieczęć.

V.4-2. Na mocy święceń biskupi i prezbiterzy (księży) są posłani do wspólnoty, by dzięki zbawczej mocy Chrystusa głosić słowo Boże i sprawować sakramenty.

V.4-3. Kapłani nie działają własną mocą ani na podstawie swojej moralnej doskonałości, lecz in persona Christi (w Osobie Chrystusa) – reprezentują Chrystusa. Są sługami wspólnoty.

V.4-4. Kobieta i mężczyzna udzielają sobie sakramentu małżeństwa, składając przed Bogiem i wspólnotą Kościoła przysięgę małżeńską.

V.4-5. Zgodnie z zamysłem Boga małżeństwo jest nierozzerwalne. Sakrament małżeństwa jest codziennym źródłem łaski koniecznej małżonkom do osiągnięcia świętości oraz przyjęcia i wychowania dzieci.

V. 4-6. Ciężkimi grzechami godzącymi w sakrament małżeństwa są: cudzołóstwo, małżeństwo między więcej niż dwiema osobami (poligamia), odrzucenie płodności, porzucenie małżonka.

V.4-1. Kapłan otrzymuje moc Ducha Świętego, która wyciska na nim nieusuwalną pieczęć.

V.4-2. Na mocy święceń biskupi i prezbiterzy (księży) są posłani do wspólnoty, by dzięki zbawczej mocy Chrystusa głosić słowo Boże i sprawować sakramenty.

V.4-3. Kapłani nie działają własną mocą ani na podstawie swojej moralnej doskonałości, lecz in persona Christi (w Osobie Chrystusa) – reprezentują Chrystusa. Są sługami wspólnoty.

V.4-4. Kobieta i mężczyzna udzielają sobie sakramentu małżeństwa, składając przed Bogiem i wspólnotą Kościoła przysięgę małżeńską.

V.4-5. Zgodnie z zamysłem Boga małżeństwo jest nierozzerwalne. Sakrament małżeństwa jest codziennym źródłem łaski koniecznej małżonkom do osiągnięcia świętości oraz przyjęcia i wychowania dzieci.

V. 4-6. Ciężkimi grzechami godzącymi w sakrament małżeństwa są: cudzołóstwo, małżeństwo między więcej niż dwiema osobami (poligamia), odrzucenie płodności, porzucenie małżonka.

V.4-1. Kapłan otrzymuje moc Ducha Świętego, która wyciska na nim nieusuwalną pieczęć.

V.4-2. Na mocy święceń biskupi i prezbiterzy (księży) są posłani do wspólnoty, by dzięki zbawczej mocy Chrystusa głosić słowo Boże i sprawować sakramenty.

V.4-3. Kapłani nie działają własną mocą ani na podstawie swojej moralnej doskonałości, lecz in persona Christi (w Osobie Chrystusa) – reprezentują Chrystusa. Są sługami wspólnoty.

V.4-4. Kobieta i mężczyzna udzielają sobie sakramentu małżeństwa, składając przed Bogiem i wspólnotą Kościoła przysięgę małżeńską.

V.4-5. Zgodnie z zamysłem Boga małżeństwo jest nierozzerwalne. Sakrament małżeństwa jest codziennym źródłem łaski koniecznej małżonkom do osiągnięcia świętości oraz przyjęcia i wychowania dzieci.

V. 4-6. Ciężkimi grzechami godzącymi w sakrament małżeństwa są: cudzołóstwo, małżeństwo między więcej niż dwiema osobami (poligamia), odrzucenie płodności, porzucenie małżonka.

- VI.1. Credo, czyli wyznanie wiary jest streszczeniem prawd wiary.
- VI.2. Boga i świat można poznawać przez Objawienie Boże i rozumem. Są one od siebie niezależne, ale nie sprzeczne, wzajemnie się uzupełniają.
- VI.3. Wystąpienie Marcina Lutra w 1517 r. w Norymberdze zapoczątkowało ruch religijny zwany reformacją.
- VI.4. W wyniku reformacji od pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim odłączyły się społeczności, które utworzyły Kościoły chrześcijańskie, zwane ewangelickimi.
- VI.5. Wiernych różnych wyznań chrześcijańskich łączy wiara w Jezusa Chrystusa i miłość bliźniego.
- VI.6. Ludzie, którzy rodzą się dzisiaj we wspólnotach powstałych na skutek rozłamów Kościoła i wierzą w Chrystusa, nie są winni grzechu odłączenia.
- VI.7. Ruch ekumeniczny, czyli wspólny dla różnych Kościołów ma za zadanie wspólne głoszenie Ewangelii, wspólną modlitwę, wspólne działania dla dobra ludzi, dialog, odnowę i reformę Kościoła.
- VI.8. Od ponad stu lat chrześcijanie różnych wyznań obchodzą wspólnie Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (w styczniu).
- VI.9. W XVI w. św. Ignacy Loyola założył Towarzystwo Jezusowe (jezuitów).
- VI.10. Jezuici w Europie odnowili życie duchowe, rozwinęli szkolnictwo, kulturę i naukę. Działali także poza Europą.
- VI.11. Kościół w XVI-XVII wieku pręźnie rozwijał szkolnictwo, misje i działalność charytatywną.
- VI.12. Św. Andrzej Bobola, jezuita, który żył na przełomie XVI i XVII w. przez swoje męczeństwo dał świadectwo wielkiej wiary. Jest patronem Polski i trudnych czasów.
- VI.13. Nienawiść lub pogarda dla tych, których uznajemy za innych lub obcych, sprzeciwia się Ewangelii i może doprowadzić do przemocy.
- VI.14. Miłość ojczyzny i własnego narodu nie jest sprzeczna z szacunkiem dla innych narodów.
- VI.15. Katolicy powinni współpracować z każdym człowiekiem dobrej woli dla społeczeństwa.

- VI.1. Credo, czyli wyznanie wiary jest streszczeniem prawd wiary.
- VI.2. Boga i świat można poznawać przez Objawienie Boże i rozumem. Są one od siebie niezależne, ale nie sprzeczne, wzajemnie się uzupełniają.
- VI.3. Wystąpienie Marcina Lutra w 1517 r. w Norymberdze zapoczątkowało ruch religijny zwany reformacją.
- VI.4. W wyniku reformacji od pełnej wspólnoty z Kościołem katolickim odłączyły się społeczności, które utworzyły Kościoły chrześcijańskie, zwane ewangelickimi.
- VI.5. Wiernych różnych wyznań chrześcijańskich łączy wiara w Jezusa Chrystusa i miłość bliźniego.
- VI.6. Ludzie, którzy rodzą się dzisiaj we wspólnotach powstałych na skutek rozłamów Kościoła i wierzą w Chrystusa, nie są winni grzechu odłączenia.
- VI.7. Ruch ekumeniczny, czyli wspólny dla różnych Kościołów ma za zadanie wspólne głoszenie Ewangelii, wspólną modlitwę, wspólne działania dla dobra ludzi, dialog, odnowę i reformę Kościoła.
- VI.8. Od ponad stu lat chrześcijanie różnych wyznań obchodzą wspólnie Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (w styczniu).
- VI.9. W XVI w. św. Ignacy Loyola założył Towarzystwo Jezusowe (jezuitów).
- VI.10. Jezuici w Europie odnowili życie duchowe, rozwinęli szkolnictwo, kulturę i naukę. Działali także poza Europą.
- VI.11. Kościół w XVI-XVII wieku pręźnie rozwijał szkolnictwo, misje i działalność charytatywną.
- VI.12. Św. Andrzej Bobola, jezuita, który żył na przełomie XVI i XVII w. przez swoje męczeństwo dał świadectwo wielkiej wiary. Jest patronem Polski i trudnych czasów.
- VI.13. Nienawiść lub pogarda dla tych, których uznajemy za innych lub obcych, sprzeciwia się Ewangelii i może doprowadzić do przemocy.
- VI.14. Miłość ojczyzny i własnego narodu nie jest sprzeczna z szacunkiem dla innych narodów.
- VI.15. Katolicy powinni współpracować z każdym człowiekiem dobrej woli dla społeczeństwa.

VII.1-1. Wiara w aniołów opiera się na objawieniu zawartym w Piśmie Świętym.

VII.1-2. Aniołowie to stworzenia duchowe obdarzone wolnością i rozumem. Wielbią Boga, są pośrednikami między niebem i ziemią i czuwają nad ludźmi.

VII.1-3. Różaniec to modlitwa, w której rozważamy z Maryją tajemnice życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

VII.1-4. Komunia (obcowanie) świętych łączy we wspólnotę Kościoła wszystkich ochrzczonych: na ziemi, w czyśćcu i w niebie.

VII.1-5. Święty to naśladowca Chrystusa, przyjaciel Boga.

VII.1-6. Możemy pomagać zmarłym, np. uzyskać dla nich odpust od kar doczesnych (czasowych) czyśćca.

VII.1-7. Chrystus króluje dziś przez Kościół, choć jeszcze nie wszystkie sprawy tego świata są Mu poddane.

VII.1-8. W dniu sądu ostatecznego Jezus Chrystus przyjdzie, by doprowadzić do zwycięstwa dobra.

VII.1-9. Jan Chrzciciel był prorokiem, zapowiedzianym w Starym Testamencie „głosem na pustyni”. Nauczał i zapowiadał nadejście Mesjasza- -Chrystusa.

VII.1-10. Słowo „adwent” oznacza „przyjście”: narodziny Jezusa oraz Jego powtórne przyjście na końcu świata.

VII.1-11. Advent obejmuje cztery niedziele przed Wigilią Bożego Narodzenia. Trwa około czterech tygodni.

VII.1-12. Uroczystość Narodzenia Pańskiego jest świętem każdego człowieka, ponieważ jest świętem Boga, który stał się człowiekiem.

VII.1-13. Jezus Chrystus, Odwieczne Słowo Boga, jest drugą Osobą Trójcy Świętej.

VII.1-14. Liturgiczny okres Narodzenia Pańskiego trwa od wieczora 24 grudnia do niedzieli po Objawieniu Pańskim, gdy obchodzimy święto Chrztu Pańskiego.

VII.1-1. Wiara w aniołów opiera się na objawieniu zawartym w Piśmie Świętym.

VII.1-2. Aniołowie to stworzenia duchowe obdarzone wolnością i rozumem. Wielbią Boga, są pośrednikami między niebem i ziemią i czuwają nad ludźmi.

VII.1-3. Różaniec to modlitwa, w której rozważamy z Maryją tajemnice życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

VII.1-4. Komunia (obcowanie) świętych łączy we wspólnotę Kościoła wszystkich ochrzczonych: na ziemi, w czyśćcu i w niebie.

VII.1-5. Święty to naśladowca Chrystusa, przyjaciel Boga.

VII.1-6. Możemy pomagać zmarłym, np. uzyskać dla nich odpust od kar doczesnych (czasowych) czyśćca.

VII.1-7. Chrystus króluje dziś przez Kościół, choć jeszcze nie wszystkie sprawy tego świata są Mu poddane.

VII.1-8. W dniu sądu ostatecznego Jezus Chrystus przyjdzie, by doprowadzić do zwycięstwa dobra.

VII.1-9. Jan Chrzciciel był prorokiem, zapowiedzianym w Starym Testamencie „głosem na pustyni”. Nauczał i zapowiadał nadejście Mesjasza- -Chrystusa.

VII.1-10. Słowo „adwent” oznacza „przyjście”: narodziny Jezusa oraz Jego powtórne przyjście na końcu świata.

VII.1-11. Advent obejmuje cztery niedziele przed Wigilią Bożego Narodzenia. Trwa około czterech tygodni.

VII.1-12. Uroczystość Narodzenia Pańskiego jest świętem każdego człowieka, ponieważ jest świętem Boga, który stał się człowiekiem.

VII.1-13. Jezus Chrystus, Odwieczne Słowo Boga, jest drugą Osobą Trójcy Świętej.

VII.1-14. Liturgiczny okres Narodzenia Pańskiego trwa od wieczora 24 grudnia do niedzieli po Objawieniu Pańskim, gdy obchodzimy święto Chrztu Pańskiego.

Na pustynię wywiedź mnie

1. Tak kusi i zwodzi świat pychą pisany,
żądry marzeń o władzy, o chlebie.
W tym zgietku dziś wołam, byś wywiódł mnie, Panie,
na pustynię, to znaczy do siebie.

Ref:

Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
tam gdzie śmierć, gdzie pragnienie, gdzie cisza.
Na pustynię, gdzie wiodłeś Izrael,
bym tam Ciebie doświadczył, usłyszał.
Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
bym swą nędzę mógł odkryć na nowo.
Gdy mi chleba i wody zabraknie,
życiem stanie się każde Twe słowo.

2. Niełatwo uwierzyć, że w śmierci jest życie,
rzucić wszystko na jedną Twą kartę.
Świat kusi mnie, Panie, bym Ciebie zapomniał,
lecz cóż życie bez Ciebie jest warte?

Na pustynię wywiedź mnie

1. Tak kusi i zwodzi świat pychą pisany,
żądry marzeń o władzy, o chlebie.
W tym zgietku dziś wołam, byś wywiódł mnie, Panie,
na pustynię, to znaczy do siebie.

Ref:

Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
tam gdzie śmierć, gdzie pragnienie, gdzie cisza.
Na pustynię, gdzie wiodłeś Izrael,
bym tam Ciebie doświadczył, usłyszał.
Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
bym swą nędzę mógł odkryć na nowo.
Gdy mi chleba i wody zabraknie,
życiem stanie się każde Twe słowo.

2. Niełatwo uwierzyć, że w śmierci jest życie,
rzucić wszystko na jedną Twą kartę.
Świat kusi mnie, Panie, bym Ciebie zapomniał,
lecz cóż życie bez Ciebie jest warte?

Na pustynię wywiedź mnie

1. Tak kusi i zwodzi świat pychą pisany,
żądry marzeń o władzy, o chlebie.
W tym zgietku dziś wołam, byś wywiódł mnie, Panie,
na pustynię, to znaczy do siebie.

Ref:

Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
tam gdzie śmierć, gdzie pragnienie, gdzie cisza.
Na pustynię, gdzie wiodłeś Izrael,
bym tam Ciebie doświadczył, usłyszał.
Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
bym swą nędzę mógł odkryć na nowo.
Gdy mi chleba i wody zabraknie,
życiem stanie się każde Twe słowo.

2. Niełatwo uwierzyć, że w śmierci jest życie,
rzucić wszystko na jedną Twą kartę.
Świat kusi mnie, Panie, bym Ciebie zapomniał,
lecz cóż życie bez Ciebie jest warte?

Na pustynię wywiedź mnie

1. Tak kusi i zwodzi świat pychą pisany,
żądry marzeń o władzy, o chlebie.
W tym zgietku dziś wołam, byś wywiódł mnie, Panie,
na pustynię, to znaczy do siebie.

Ref:

Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
tam gdzie śmierć, gdzie pragnienie, gdzie cisza.
Na pustynię, gdzie wiodłeś Izrael,
bym tam Ciebie doświadczył, usłyszał.
Na pustynię wywiedź mnie, Boże,
bym swą nędzę mógł odkryć na nowo.
Gdy mi chleba i wody zabraknie,
życiem stanie się każde Twe słowo.

2. Niełatwo uwierzyć, że w śmierci jest życie,
rzucić wszystko na jedną Twą kartę.
Świat kusi mnie, Panie, bym Ciebie zapomniał,
lecz cóż życie bez Ciebie jest warte?

Przybądź Duchu Święty

1. Przybądź, Duchu Święty,
Spuść z niebiosów wzięty
Światła Twego strumień.
Przyjdź, Ojczy ubogich,
Przyjdź, Dawco łask drogich,
Przyjdź, światłości sumień.

2. O najmiłszy z gości,
Słodka serc radości,
Słodkie orzeźwienie!
W pracy Tyś ochłodą,
W skwarze żywą wodą,
W płaczu utulenie.

3. Światłości najświętsza,
Serc wierzących wnętrza
Podдай Twej potędze.
Bez Twojego tchnienia
Cóż jest wśród stworzenia?
Jeno cierń i nędze.

4. Obmyj, co nieświęte,
Oschłym wlej zachętę,
Ulecz serca ranę!
Nagnij, co jest harde,
Rozgrzej serca twarde,
Prowadź zabłąkane.

5. Daj Twoim wierzącym,
W Tobie ufającym,
Siedmiorakie dary!
Daj zasługę męstwa,
Daj wieniec zwycięstwa,
Daj szczęście bez miary!

Przybądź Duchu Święty

1. Przybądź, Duchu Święty,
Spuść z niebiosów wzięty
Światła Twego strumień.
Przyjdź, Ojczy ubogich,
Przyjdź, Dawco łask drogich,
Przyjdź, światłości sumień.

2. O najmiłszy z gości,
Słodka serc radości,
Słodkie orzeźwienie!
W pracy Tyś ochłodą,
W skwarze żywą wodą,
W płaczu utulenie.

3. Światłości najświętsza,
Serc wierzących wnętrza
Podдай Twej potędze.
Bez Twojego tchnienia
Cóż jest wśród stworzenia?
Jeno cierń i nędze.

4. Obmyj, co nieświęte,
Oschłym wlej zachętę,
Ulecz serca ranę!
Nagnij, co jest harde,
Rozgrzej serca twarde,
Prowadź zabłąkane.

5. Daj Twoim wierzącym,
W Tobie ufającym,
Siedmiorakie dary!
Daj zasługę męstwa,
Daj wieniec zwycięstwa,
Daj szczęście bez miary!

Przybądź Duchu Święty

1. Przybądź, Duchu Święty,
Spuść z niebiosów wzięty
Światła Twego strumień.
Przyjdź, Ojczy ubogich,
Przyjdź, Dawco łask drogich,
Przyjdź, światłości sumień.

2. O najmiłszy z gości,
Słodka serc radości,
Słodkie orzeźwienie!
W pracy Tyś ochłodą,
W skwarze żywą wodą,
W płaczu utulenie.

3. Światłości najświętsza,
Serc wierzących wnętrza
Podдай Twej potędze.
Bez Twojego tchnienia
Cóż jest wśród stworzenia?
Jeno cierń i nędze.

4. Obmyj, co nieświęte,
Oschłym wlej zachętę,
Ulecz serca ranę!
Nagnij, co jest harde,
Rozgrzej serca twarde,
Prowadź zabłąkane.

5. Daj Twoim wierzącym,
W Tobie ufającym,
Siedmiorakie dary!
Daj zasługę męstwa,
Daj wieniec zwycięstwa,
Daj szczęście bez miary!

Przybądź Duchu Święty

1. Przybądź, Duchu Święty,
Spuść z niebiosów wzięty
Światła Twego strumień.
Przyjdź, Ojczy ubogich,
Przyjdź, Dawco łask drogich,
Przyjdź, światłości sumień.

2. O najmiłszy z gości,
Słodka serc radości,
Słodkie orzeźwienie!
W pracy Tyś ochłodą,
W skwarze żywą wodą,
W płaczu utulenie.

3. Światłości najświętsza,
Serc wierzących wnętrza
Podдай Twej potędze.
Bez Twojego tchnienia
Cóż jest wśród stworzenia?
Jeno cierń i nędze.

4. Obmyj, co nieświęte,
Oschłym wlej zachętę,
Ulecz serca ranę!
Nagnij, co jest harde,
Rozgrzej serca twarde,
Prowadź zabłąkane.

5. Daj Twoim wierzącym,
W Tobie ufającym,
Siedmiorakie dary!
Daj zasługę męstwa,
Daj wieniec zwycięstwa,
Daj szczęście bez miary!

- VII.2-1. Wielki Post to czas przygotowania duchowego do obchodów pamiętki męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa.
- VII.2-2. Do świętowania Wielkanocy przygotowujemy się poprzez spowiedź i przyjęcie Komunii Świętej oraz pomoc potrzebującym (jałmużnę), post i modlitwę.
- VII.2-3. Niedziela Palmowa jest świętowaniem uroczystego wjazdu Jezusa do Jerozolimy oraz – przez czytanie Męki Pańskiej – wprowadzeniem w obchody tajemnicy męki i śmierci Jezusa Chrystusa.
- VII.2-4. Misterium Paschalne: męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa są wypełnieniem obietnic Boga objawionych w Starym Testamencie i przez samego Jezusa.
- VII.2-5. Liturgia Triduum Paschalnego stanowi całość – zaczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek, a kończy w Niedzielę Zmartwychwstania wieczorem.
- VII.2-6. Przez sakramenty mamy udział w miłosierdziu Bożym, które ukazało się w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa.
- VII.2-7. Rozwój kultu Miłosierdzia Bożego jest związany z życiem św. Faustyny Kowalskiej.
- VII.2-8. W dniu Zesłanie Ducha Świętego rozpoczęła się publiczna działalność Kościoła. Od tej chwili Duch Święty nieustannie buduje, ożywia i uświęca Kościół.

- VII.2-1. Wielki Post to czas przygotowania duchowego do obchodów pamiętki męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa.
- VII.2-2. Do świętowania Wielkanocy przygotowujemy się poprzez spowiedź i przyjęcie Komunii Świętej oraz pomoc potrzebującym (jałmużnę), post i modlitwę.
- VII.2-3. Niedziela Palmowa jest świętowaniem uroczystego wjazdu Jezusa do Jerozolimy oraz – przez czytanie Męki Pańskiej – wprowadzeniem w obchody tajemnicy męki i śmierci Jezusa Chrystusa.
- VII.2-4. Misterium Paschalne: męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa są wypełnieniem obietnic Boga objawionych w Starym Testamencie i przez samego Jezusa.
- VII.2-5. Liturgia Triduum Paschalnego stanowi całość – zaczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek, a kończy w Niedzielę Zmartwychwstania wieczorem.
- VII.2-6. Przez sakramenty mamy udział w miłosierdziu Bożym, które ukazało się w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa.
- VII.2-7. Rozwój kultu Miłosierdzia Bożego jest związany z życiem św. Faustyny Kowalskiej.
- VII.2-8. W dniu Zesłanie Ducha Świętego rozpoczęła się publiczna działalność Kościoła. Od tej chwili Duch Święty nieustannie buduje, ożywia i uświęca Kościół.

- VII.2-1. Wielki Post to czas przygotowania duchowego do obchodów pamiętki męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa.
- VII.2-2. Do świętowania Wielkanocy przygotowujemy się poprzez spowiedź i przyjęcie Komunii Świętej oraz pomoc potrzebującym (jałmużnę), post i modlitwę.
- VII.2-3. Niedziela Palmowa jest świętowaniem uroczystego wjazdu Jezusa do Jerozolimy oraz – przez czytanie Męki Pańskiej – wprowadzeniem w obchody tajemnicy męki i śmierci Jezusa Chrystusa.
- VII.2-4. Misterium Paschalne: męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa są wypełnieniem obietnic Boga objawionych w Starym Testamencie i przez samego Jezusa.
- VII.2-5. Liturgia Triduum Paschalnego stanowi całość – zaczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek, a kończy w Niedzielę Zmartwychwstania wieczorem.
- VII.2-6. Przez sakramenty mamy udział w miłosierdziu Bożym, które ukazało się w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa.
- VII.2-7. Rozwój kultu Miłosierdzia Bożego jest związany z życiem św. Faustyny Kowalskiej.
- VII.2-8. W dniu Zesłanie Ducha Świętego rozpoczęła się publiczna działalność Kościoła. Od tej chwili Duch Święty nieustannie buduje, ożywia i uświęca Kościół.

- VII.2-1. Wielki Post to czas przygotowania duchowego do obchodów pamiętki męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa.
- VII.2-2. Do świętowania Wielkanocy przygotowujemy się poprzez spowiedź i przyjęcie Komunii Świętej oraz pomoc potrzebującym (jałmużnę), post i modlitwę.
- VII.2-3. Niedziela Palmowa jest świętowaniem uroczystego wjazdu Jezusa do Jerozolimy oraz – przez czytanie Męki Pańskiej – wprowadzeniem w obchody tajemnicy męki i śmierci Jezusa Chrystusa.
- VII.2-4. Misterium Paschalne: męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa są wypełnieniem obietnic Boga objawionych w Starym Testamencie i przez samego Jezusa.
- VII.2-5. Liturgia Triduum Paschalnego stanowi całość – zaczyna się Mszą Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek, a kończy w Niedzielę Zmartwychwstania wieczorem.
- VII.2-6. Przez sakramenty mamy udział w miłosierdziu Bożym, które ukazało się w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa.
- VII.2-7. Rozwój kultu Miłosierdzia Bożego jest związany z życiem św. Faustyny Kowalskiej.
- VII.2-8. W dniu Zesłanie Ducha Świętego rozpoczęła się publiczna działalność Kościoła. Od tej chwili Duch Święty nieustannie buduje, ożywia i uświęca Kościół.